ΑΠΟΦΑΣΗ ΤΟΥ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΥ (πρώτο τμήμα)

της 18ης Δεκεμβρίου 2008 *

Στην υπόθεση C-16/06 P,

με αντικείμενο αίτηση αναιρέσεως δυνάμει του άρθρου 56 του Οργανισμού του Δικαστηρίου, που ασκήθηκε στις 12 Ιανουαρίου 2006,

Les Éditions Albert René Sàrl, με έδρα το Παρίσι (Γαλλία), εκπροσωπούμενη από τον J. Pagenberg, Rechtsanwalt,

αναιρεσείουσα,

όπου οι λοιποί διάδικοι είναι:

το **Γραφείο Εναρμονίσεως στο πλαίσιο της Εσωτερικής Αγοράς (εμπορικά σήματα, σχέδια και υποδείγματα) (ΓΕΕΑ),** εκπροσωπούμενο από τον G. Schneider,

καθού πρωτοδίκως,

η **Orange A/S,** με έδρα την Κοπεγχάγη (Δανία), εκπροσωπούμενη από τον J. Balling, advokat,

παρεμβαίνουσα πρωτοδίκως,

* Γλώσσα διαδικασίας: η αγγλική.

ΤΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ (πρώτο τμήμα),

συγκείμενο από τους P. Jann, πρόεδρο τμήματος, A. Tizzano, A. Borg Barthet, M. Ilešič και E. Levits (εισηγητή), δικαστές,

γενική εισαγγελέας: V. Trstenjak
γραμματέας: J. Swedenborg, υπάλληλος διοικήσεως,

έχοντας υπόψη την έγγραφη διαδικασία και κατόπιν της επ' ακροατηρίου συζητήσεως της 25ης Οκτωβρίου 2007,

αφού άκουσε τη γενική εισαγγελέα που ανέπτυξε τις προτάσεις της κατά τη συνεδρίαση της 29ης Νοεμβρίου 2007,

εκδίδει την ακόλουθη

Απόφαση

1 Με την αίτησή της αναιρέσεως, η εταιρία Les Éditions Albert René Sàrl (στο εξής: αναιρεσείουσα) ζητεί την αναίρεση της αποφάσεως του Πρωτοδικείου των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων της 27ης Οκτωβρίου 2005, T-336/03, Les Éditions Albert René κατά ΓΕΕΑ – Orange (MOBILIX) (Συλλογή 2005, σ. II-4667, στο εξής: αναιρεσιβαλλόμενη απόφαση), με την οποία απορρίφθηκε η προσφυγή της με αίτημα την ακύρωση της αποφάσεως του τετάρτου τμήματος προσφυγών του Γραφείου Εναρμονίσεως στο πλαίσιο της Εσωτερικής Αγοράς (εμπορικά σήματα, σχέδια και υποδείγματα) (ΓΕΕΑ), της 14ης Ιουλίου 2003 (υπόθεση R 0559/2002-4, στο εξής: προσβαλλόμενη απόφαση), στο πλαίσιο της διαδικασίας ανακοπής που είχε ασκήσει η

αναιρεσείουσα, δικαιούχος του προγενέστερου σήματος OBELIX, κατά της καταχωρίσεως του λεκτικού σημείου «MOBILIX» ως κοινοτικού σήματος.

Το νομικό πλαίσιο

2 Ο κανονισμός (ΕΚ) 40/94 του Συμβουλίου, της 20ής Δεκεμβρίου 1993, για το κοινοτικό σήμα (ΕΕ 1994, L 11, σ. 1), όπως τροποποιήθηκε με τον κανονισμό (ΕΚ) 3288/94 του Συμβουλίου, της 22ας Δεκεμβρίου 1994 (ΕΕ L 349, σ. 83, στο εξής: κανονισμός 40/94), στο άρθρο 8, το οποίο φέρει τον τίτλο «Σχετικοί λόγοι απαραδέκτου», ορίζει:

«1. Κατόπιν ανακοπής του δικαιούχου προγενέστερου σήματος, το αιτούμενο σήμα δεν γίνεται δεκτό για καταχώριση:

[…]

β) εάν, λόγω του ταυτοσήμου του ή της ομοιότητας με το προγενέστερο σήμα και του ταυτοσήμου ή της ομοιότητας των προϊόντων ή υπηρεσιών που προσδιορίζουν τα δύο σήματα, υπάρχει κίνδυνος σύγχυσης του κοινού της εδαφικής περιοχής στην οποία απολαύει προστασίας το προγενέστερο σήμα. Ο κίνδυνος σύγχυσης περιλαμβάνει και τον κίνδυνο συσχέτισης με το προγενέστερο σήμα.

2. Για τους σκοπούς της παραγράφου 1, ως “προγενέστερα σήματα” νοούνται:

α) τα σήματα τα οποία έχουν κατατεθεί πριν από την ημερομηνία αίτησης κοινοτικού σήματος, αφού ληφθεί υπόψη, ενδεχομένως, το προβαλλόμενο δικαίωμα προτεραιότητας, για τα σήματα αυτά και τα οποία ανήκουν στις ακόλουθες κατηγορίες:

i) κοινοτικά σήματα,

[…]

γ) τα σήματα τα οποία, κατά την ημερομηνία κατάθεσης της αίτησης κοινοτικού σήματος ή, ενδεχομένως, την ημερομηνία της προτεραιότητας που προβάλλεται σε υποστήριξη της αίτησης κοινοτικού σήματος, ήσαν παγκοίνως γνωστά σε ένα κράτος μέλος κατά την έννοια του άρθρου 6 δις της σύμβασης των Παρισίων.

[…]

5. Κατόπιν ανακοπής του δικαιούχου προγενέστερου σήματος κατά την έννοια της παραγράφου 2, το αιτούμενο σήμα δεν γίνεται επίσης δεκτό για καταχώριση αν ταυτίζεται ή ομοιάζει με το προγενέστερο σήμα και πρόκειται να καταχωρισθεί για προϊόντα ή υπηρεσίες που δεν ομοιάζουν με αυτές για τις οποίες έχει καταχωρισθεί το προγενέστερο σήμα, εφόσον, στην περίπτωση προγενέστερου κοινοτικού σήματος, τα σήμα αυτό χαίρει φήμης στην Κοινότητα και, στην περίπτωση προγενέστερου εθνικού σήματος, το σήμα αυτό χαίρει φήμης στο ενδιαφερόμενο κράτος μέλος η δε

χρησιμοποίηση, χωρίς εύλογη αιτία του αιτούμενου σήματος, θα προσπόριζε αθέμιτο όφελος από το διακριτικό χαρακτήρα ή τη φήμη του προγενέστερου σήματος, ή θα έβλαπτε τον εν λόγω διακριτικό χαρακτήρα ή τη φήμη.»

3 Κατά το άρθρο 63 του ιδίου κανονισμού, το οποίο φέρει τον τίτλο «Προσφυγή ενώπιον του Δικαστηρίου των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων»:

«1. Οι αποφάσεις που εκδίδουν επί προσφυγής τα τμήματα προσφυγών υπόκεινται σε προσφυγή ενώπιον του Δικαστηρίου των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων.

2. Προσφυγή επιτρέπεται για λόγους αναρμοδιότητας, παράβασης ουσιώδους τύπου, παράβασης της συνθήκης, του παρόντος κανονισμού ή οποιουδήποτε κανόνα δικαίου σχετικά με την εφαρμογή τους ή για κατάχρηση εξουσίας.

3. Το Δικαστήριο μπορεί, όχι μόνο να ακυρώσει, αλλά και να μεταρρυθμίσει την προσβαλλόμενη απόφαση.

4. Δικαίωμα προσφυγής έχει κάθε διάδικος της διαδικασίας ενώπιον του τμήματος προσφυγών, εφόσον η απόφαση του τμήματος αυτού δεν τον δικαιώνει.

[…]»

4 Το άρθρο 74 του κανονισμού 40/94, το οποίο φέρει τον τίτλο «Αυτεπάγγελτη εξέταση των πραγματικών περιστατικών», ορίζει:

«1. Κατά την ενώπιόν του διαδικασία, το [ΓΕΕΑ] εξετάζει τα πραγματικά περιστατικά εντούτοις, σε διαδικασία που αφορά τους σχετικούς λόγους απαραδέκτου της καταχώρισης, η εξέταση περιορίζεται στα επιχειρήματα που προβάλλουν οι διάδικοι καθώς και τα υποβληθέντα από αυτούς αιτήματα.

2. Το [ΓΕΕΑ] μπορεί να μη λαμβάνει υπόψη πραγματικά περιστατικά που δεν επικαλέστηκαν ή αποδείξεις που δεν προσκόμισαν εγκαίρως οι διάδικοι.»

5 Κατά το άρθρο 76, παράγραφος 1, του εν λόγω κανονισμού:

«Σε κάθε διαδικασία ενώπιον του [ΓΕΕΑ], επιτρέπονται ιδίως τα ακόλουθα αποδεικτικά μέσα:

[…]

β) η αίτηση πληροφοριών

γ) η προσκόμιση εγγράφων και δειγμάτων»

[…]»

6 Το άρθρο 135, παράγραφος 4, του Κανονισμού Διαδικασίας του Πρωτοδικείου ορίζει ότι τα υπομνήματα των διαδίκων δεν μπορούν να τροποποιήσουν το αντικείμενο της ενώπιον του τμήματος προσφυγών διαφοράς.

Το ιστορικό της διαφοράς

7 Στις 7 Νοεμβρίου 1997, η Orange A/S (στο εξής: Orange) υπέβαλε στο ΓΕΕΑ, δυνάμει του κανονισμού 40/94, αίτηση καταχωρίσεως του λεκτικού σημείου «MOBILIX» ως κοινοτικού σήματος.

8 Τα προϊόντα και οι υπηρεσίες για τα οποία ζητήθηκε η καταχώριση αυτή υπάγονται στις κλάσεις 9, 16, 35, 37, 38 και 42 κατά την έννοια του Διακανονισμού της Νίκαιας

σχετικά με τη διεθνή ταξινόμηση προϊόντων και υπηρεσιών με σκοπό την καταχώριση σημάτων, της 15ης Ιουνίου 1957, όπως έχει αναθεωρηθεί και τροποποιηθεί, και αντιστοιχούν, για κάθε μία από τις κλάσεις αυτές, στην ακόλουθη περιγραφή:

— «συσκευές, όργανα και εγκαταστάσεις τηλεπικοινωνίας, στα οποία περιλαμβάνονται αυτά που προορίζονται για την τηλεφωνία, τηλέφωνα και κυψελοειδή τηλέφωνα, εξοπλισμός μετάδοσης και λήψης, στον οποίο περιλαμβάνονται κεραίες και παραβολικοί ανακλαστήρες, συσσωρευτές και μπαταρίες, μετασχηματιστές και μετατροπείς, κωδικοποιητές και αποκωδικοποιητές, κωδικοποιημένες κάρτες και κάρτες για κωδικοποίηση, τηλεκάρτες, συσκευές και όργανα σηματοδότησης και διδασκαλίας, ηλεκτρονικά ευρετήρια τηλεφώνων, μέρη και εξαρτήματα (μη περιλαμβανόμενα σε άλλες κλάσεις) για όλα τα προαναφερθέντα είδη», που υπάγονται στην κλάση 9

— «τηλεφωνικές κάρτες», που υπάγονται στην κλάση 16

— «υπηρεσίες απάντησης απόντος συνδρομητή (για προσωρινά απόντες συνδρομητές), παροχή συμβουλών και βοηθείας σε σχέση με τη διαχείριση και την οργάνωση, παροχή συμβουλών και βοηθείας σε σχέση με την εκπλήρωση επαγγελματικών καθηκόντων», που υπάγονται στην κλάση 35

— «εγκατάσταση και επισκευή τηλεφώνων, κατασκευή, επισκευές, υπηρεσίες εγκαταστάσεων», που υπάγονται στην κλάση 37

— «τηλεπικοινωνίες, όπου περιλαμβάνεται η παροχή πληροφοριών σε σχέση με τις τηλεπικοινωνίες, επικοινωνίες μέσω τηλεφώνου και τηλέγραφου, επικοινωνίες μέσω οθονών ηλεκτρονικών υπολογιστών και κυψελοειδών τηλεφώνων, μετάδοση τηλεομοιοτυπιών, ραδιοφωνικές και τηλεοπτικές εκπομπές, στις οποίες περιλαμβάνονται εκπομπές μέσω καλωδιακής τηλεόρασης και του Διαδικτύου (Internet), αποστολή μηνυμάτων, χρηματοδοτική μίσθωση συσκευών αποστολής μηνυμάτων, χρηματοδοτική μίσθωση τηλεπικοινωνιακών συσκευών, στις οποίες περιλαμβάνονται συσκευές τηλεφωνίας», που υπάγονται στην κλάση 38

— «επιστημονική και βιομηχανική έρευνα, μηχανική, όπου περιλαμβάνονται εγκαταστάσεις προβολής και τηλεπικοινωνιακές εγκαταστάσεις, ειδικότερα για την τηλεφωνία, και προγραμματισμός ηλεκτρονικών υπολογιστών, σχεδιασμός, συντήρηση και ενημέρωση λογισμικού, χρηματοδοτική μίσθωση ηλεκτρονικών υπολογιστών και προγραμμάτων ηλεκτρονικών υπολογιστών», που υπάγονται στην κλάση 42.

9 Αυτή η αίτηση καταχωρίσεως κοινοτικού σήματος αποτέλεσε αντικείμενο ανακοπής εκ μέρους της αναιρεσείουσας, η οποία επικαλέστηκε τα ακόλουθα προγενέστερα δικαιώματα αναφορικά με τον όρο «OBELIX»:

— το προγενέστερο καταχωρισθέν σήμα, το οποίο προστατεύεται από την υπ' αριθ. 16 154 καταχώριση κοινοτικού σήματος, της 1ης Απριλίου 1996, για τα ακόλουθα προϊόντα και υπηρεσίες:

— «συσκευές και όργανα ηλεκτρικά, ηλεκτρονικά, φωτογραφικά, κινηματογραφικά, οπτικά και διδασκαλίας (εκτός συσκευών προβολής) που περιλαμβάνονται στην κλάση 9, ηλεκτρονικές συσκευές για παιχνίδια με ή χωρίς οθόνη, ηλεκτρονικοί υπολογιστές, τμήματα προγραμμάτων και προγράμματα πληροφορικής που έχουν καταγραφεί σε μέσα αποθήκευσης δεδομένων, και ειδικότερα βιντεοπαιχνίδια», που υπάγονται στην κλάση 9

— «χαρτί, χαρτόνι και είδη απ' αυτά τα υλικά, έντυπο υλικό (που περιλαμβάνεται στην κλάση 16), εφημερίδες, περιοδικά, βιβλία, υλικό βιβλιοδεσίας (και ειδικότερα κλωστές, υφάσματα και άλλα υλικά που χρησιμοποιούνται στη βιβλιοδεσία) φωτογραφίες, είδη χαρτοπωλείου, κολλώδεις ύλες (για χαρτικά ή για οικιακή χρήση) υλικά για καλλιτέχνες, συγκεκριμένα υλικά για το σχέδιο, τη ζωγραφική, την προτυποποίηση (μοντελοποίηση) χρωστήρες, γραφομηχανές και είδη γραφείου (εκτός των επίπλων) μηχανήματα και συσκευές γραφείου (τα οποία περιλαμβάνονται στην κλάση 16) παιδαγωγικό και εκπαιδευτικό υλικό (εκτός συσκευών) πλαστικά υλικά συσκευασίας (μη περιλαμβανόμενα σε άλλες κλάσεις) παιγνιόχαρτα τυπογραφικά στοιχεία στερεότυπα», που υπάγονται στην κλάση 16

— «παιχνίδια, αθύρματα□είδη γυμναστικής και αθλητισμού (τα οποία περιλαμβάνονται στην κλάση 28)□διακοσμήσεις χριστουγεννιάτικων δένδρων», που υπάγονται στην κλάση 28□

— «μάρκετινγκ και διαφήμιση», που υπάγονται στην κλάση 35□

— «παρουσίαση έργων, παραγωγή έργων, ενοικίαση έργων□έκδοση βιβλίων και περιοδικών□εκπαίδευση και ψυχαγωγία□διοργάνωση εκδηλώσεων και εκθέσεων□ δημόσιες δραστηριότητες, πάρκα αναψυχής, παραγωγή μουσικών θεαμάτων και διαλέξεων□έκθεση αρχιτεκτονικών απομιμήσεων και θεάματα ιστορικού, πολιτιστικού και λαογραφικού χαρακτήρα», που υπάγονται στην κλάση 41□

— «υπηρεσίες παροχής προσωρινού καταλύματος και υπηρεσίες σίτισης□φωτογραφίες□ μεταφράσεις□ διαχείριση και εκμετάλλευση δικαιωμάτων του δημιουργού□ εκμετάλλευση της πνευματικής ιδιοκτησίας», που υπάγονται στην κλάση 42.

— προγενέστερο παγκοίνως γνωστό σήμα σε όλα τα κράτη μέλη για τα προϊόντα και τις υπηρεσίες που περιλαμβάνονται στις κλάσεις 9, 16, 28, 35, 41 και 42.

10 Το Πρωτοδικείο συνόψισε ως ακολούθως, στις σκέψεις 6 έως 8 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, την ενώπιον του ΓΕΕΑ διαδικασία:

«6 Προς στήριξη της ανακοπής της, η προσφεύγουσα προέβαλε την ύπαρξη κινδύνου συγχύσεως κατά την έννοια του άρθρου 8, παράγραφος 1, στοιχείο β΄, και παράγραφος 2, του κανονισμού 40/94.

7 Με απόφαση της 30ής Μαΐου 2002, το τμήμα ανακοπών απέρριψε την ανακοπή και επέτρεψε τη συνέχιση της διαδικασίας καταχωρίσεως […]. Αφού εκτίμησε ότι η φήμη του προγενεστέρου σήματος δεν είχε αποδειχθεί με πειστικό τρόπο, το τμήμα ανακοπών κατέληξε στο συμπέρασμα ότι τα σήματα δεν ήσαν, συνολικά, παρεμφερή. Υπάρχει κάποια ακουστική ομοιότητα, αλλά η εν λόγω ομοιότητα αντισταθμίζεται από την οπτική διάσταση των σημάτων και, ειδικότερα, από τις πολύ διαφορετικές κατηγορίες προϊόντων που διακινούν […]. Επιπλέον, η προγενέστερη καταχώριση ταυτίζεται μάλλον με το διάσημο κινούμενο σχέδιο, πράγμα που τη διακρίνει ακόμη περισσότερο, από εννοιολογική άποψη, από το σήμα του οποίου ζητείται η καταχώριση.

8 Κατόπιν της προσφυγής που άσκησε η προσφεύγουσα […], το τέταρτο τμήμα προσφυγών εξέδωσε [την προσβαλλόμενη απόφαση]. Το τμήμα προσφυγών ακύρωσε εν μέρει την απόφαση του τμήματος ανακοπών. Το τμήμα προσφυγών διευκρίνισε, κατ' αρχάς, ότι η ανακοπή έπρεπε να θεωρηθεί ότι στηρίζεται αποκλειστικώς στον κίνδυνο συγχύσεως. Εν συνεχεία, ανέφερε ότι ήταν πιθανό να γίνει αντιληπτή ορισμένη ομοιότητα μεταξύ των σημάτων. Όσον αφορά τη σύγκριση των προϊόντων και των υπηρεσιών, το τμήμα προσφυγών εκτίμησε ότι οι «συσκευές και τα όργανα σηματοδότησης και διδασκαλίας» της αιτήσεως καταχωρίσεως κοινοτικού σήματος και οι «συσκευές και τα οπτικά όργανα και όργανα διδασκαλίας» της προγενέστερης καταχωρίσεως, που περιλαμβάνονται στην κλάση 9, ήσαν παρεμφερή. Το τμήμα προσφυγών κατέληξε στο ίδιο συμπέρασμα για τις υπηρεσίες της κλάσεως 35 που τιτλοφορούνται «παροχή συμβουλών και βοηθείας σε σχέση με τη διαχείριση και την οργάνωση, παροχή συμβουλών και βοηθείας σε σχέση με την εκπλήρωση επαγγελματικών καθηκόντων» για την αίτηση καταχωρίσεως κοινοτικού σήματος, και «μάρκετινγκ και διαφήμιση» για την προγενέστερη καταχώριση. Το τμήμα προσφυγών συνήγαγε ότι, με δεδομένο τον βαθμό ομοιότητας μεταξύ των επίμαχων σημείων, αφενός, και μεταξύ των ως άνω ειδικών προϊόντων και υπηρεσιών, αφετέρου, υπήρχε κίνδυνος συγχύσεως του οικείου κοινού. Επομένως, το τμήμα προσφυγών απέρριψε την

αίτηση καταχωρίσεως κοινοτικού σήματος για [αυτά τα προϊόντα και υπηρεσίες], και έκανε δεκτή την εν λόγω αίτηση για τα υπόλοιπα προϊόντα και υπηρεσίες.»

Η προσφυγή ενώπιον του Πρωτοδικείου και η αναιρεσιβαλλόμενη απόφαση

11 Με δικόγραφο που κατέθεσε στη Γραμματεία του Πρωτοδικείου την 1η Οκτωβρίου 2003, η αναιρεσείουσα ζήτησε την ακύρωση της προσβαλλομένης αποφάσεως, προβάλλοντας τρεις λόγους, αντλούμενους, πρώτον, από παράβαση του άρθρου 8, παράγραφοι 1, στοιχείο β΄, και 2, του κανονισμού 40/94, δεύτερον, από παράβαση του άρθρου 8, παράγραφος 5, του κανονισμού αυτού και, τρίτον, από παράβαση του άρθρου 74 του ιδίου κανονισμού.

12 Κατά την προφορική διαδικασία, η αναιρεσείουσα ζήτησε, επικουρικώς, την παραπομπή της υποθέσεως ενώπιον του τετάρτου τμήματος προσφυγών του ΓΕΕΑ προκειμένου να έχει τη δυνατότητα να αποδείξει τη «φήμη» του σήματός της, κατά την έννοια του άρθρου 8, παράγραφος 5, του κανονισμού 40/94.

13 Το Πρωτοδικείο, με τις σκέψεις 15 και 16 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, εξέτασε, αρχικώς, το παραδεκτό των πέντε εγγράφων που είχαν επισυναφθεί στο δικόγραφο της προσφυγής και σκοπούσαν στην απόδειξη της φήμης του λεκτικού σημείου «OBELIX». Διαπιστώνοντας ότι τα έγγραφα αυτά δεν είχαν κατατεθεί στο πλαίσιο της ενώπιον του ΓΕΕΑ διαδικασίας, το Πρωτοδικείο τα έκρινε απαράδεκτα καθόσον η αποδοχή τους θα προσέκρουε στο άρθρο 135, παράγραφος 4, του Κανονισμού του Διαδικασίας.

14 Ακολούθως, αναφερόμενο στα άρθρα 63 και 74 του κανονισμού 40/94, καθώς και στο άρθρο 135 του Κανονισμού του Διαδικασίας, το Πρωτοδικείο έκρινε απαράδεκτο τον αντλούμενο από παράβαση του άρθρου 8, παράγραφος 5, του κανονισμού 40/94 λόγο ακυρώσεως.

15 Ειδικότερα, το Πρωτοδικείο υπογράμμισε, με τη σκέψη 20 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, ότι η αναιρεσείουσα ουδέποτε ζήτησε την ενδεχόμενη εφαρμογή αυτού του άρθρου 8, παράγραφος 5, κατά τη διαδικασία ενώπιον του τμήματος προσφυγών, το οποίο, κατά συνέπεια, δεν την εξέτασε. Το τμήμα προσφυγών διαπίστωσε ότι η αναιρεσείουσα επικαλέστηκε, με την ανακοπή της κατά της αιτήσεως καταχωρίσεως του σήματος και ενώπιον αυτού του τμήματος προσφυγών, τη φήμη του προγενέστερου σήματός της, αποκλειστικώς, όμως, στο πλαίσιο της εφαρμογής του άρθρου 8, παράγραφος 1, στοιχείο β΄, του κανονισμού αυτού, προκειμένου, δηλαδή, να αποδείξει την ύπαρξη κινδύνου συγχύσεως στο οικείο κοινό.

16 Τέλος, το Πρωτοδικείο έκρινε, δυνάμει του άρθρου 44, παράγραφος 1, του Κανονισμού του Διαδικασίας, απαράδεκτο το διατυπωθέν κατά την επ' ακροατηρίου διαδικασία αίτημα.

17 Ως προς την ουσία, το Πρωτοδικείο, με στις σκέψεις 32 έως 36 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, εξέτασε τη βασιμότητα του λόγου που αντλεί η αναιρεσείουσα από παράβαση του άρθρου 74 του κανονισμού 40/94 και κατά τον οποίο, ελλείψει αμφισβητήσεως εκ μέρους της Orange, το τμήμα προσφυγών έπρεπε να θεωρήσει ως δεδομένη τη φήμη του σήματος OBELIX.

18 Το Πρωτοδικείο έκρινε, με τη σκέψη 34 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, ότι το άρθρο 74 του κανονισμού 40/94 δεν πρέπει να ερμηνευθεί υπό την έννοια ότι το ΓΕΕΑ υποχρεούται να θεωρεί αποδεδειγμένους τους προβαλλόμενους από διάδικο ισχυρισμούς που δεν αμφισβητούνται από τον αντίδικό του.

19 Ακολούθως, στη σκέψη 35 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως διαπίστωσε ότι, εν προκειμένω, ούτε το τμήμα ανακοπών ούτε το τμήμα προσφυγών έκρινε ότι η αναιρεσείουσα είχε θεμελιώσει επαρκώς, επικαλούμενη πραγματικά περιστατικά ή προσκομίζουσα αποδείξεις, τη νομική εκτίμηση περί της φήμης του μη καταχωρισθέντος σημείου και του υψηλού βαθμού διακριτικού χαρακτήρα του καταχωρισθέντος σημείου. Κατά συνέπεια, με τη σκέψη 36 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, το Πρωτοδικείο έκρινε αβάσιμο τον λόγο αυτό.

20 Με τις σκέψεις 53 έως 88 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, το Πρωτοδικείο εξέτασε τον στηριζόμενο σε παράβαση του άρθρου 8, παράγραφοι 1, στοιχείο β΄, και 2, του κανονισμού 40/94 λόγο ακυρώσεως της αναιρεσείουσας.

21 Όσον αφορά την ομοιότητα μεταξύ των σχετικών προϊόντων και υπηρεσιών, το Πρωτοδικείο απέρριψε το επιχείρημα της αναιρεσείουσας ότι όλα τα προϊόντα που αφορά η αίτηση καταχωρίσεως κοινοτικού σήματος, των κλάσεων 9 και 16, περιλαμβάνουν ουσιώδη συστατικά προϊόντων καλυπτομένων από το προγενέστερο σήμα, τονίζοντας, με τη σκέψη 61 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, ότι το γεγονός και μόνον ότι ένα συγκεκριμένο προϊόν χρησιμοποιείται ως εξάρτημα, μέρος εξοπλισμού ή συστατικό άλλου προϊόντος, δεν αρκεί, αυτό καθεαυτό, για να αποδειχθεί ότι τα τελικά προϊόντα, στα οποία ενσωματώνονται τα ως άνω συστατικά, είναι παρεμφερή, καθόσον, ιδίως, η φύση τους, ο προορισμός τους και οι ενδιαφερόμενοι πελάτες μπορεί να διαφέρουν εντελώς. Το Πρωτοδικείο επισήμανε, επίσης, με τη σκέψη 63 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, ότι η αναιρεσείουσα δεν μπορεί να χρησιμοποιήσει τον γενικόλογο χαρακτήρα του καταλόγου προϊόντων και υπηρεσιών που αφορούσε η προγενέστερη καταχώριση ως επιχείρημα υπέρ της έντονης ομοιότητας ούτε, κατά μείζονα λόγο, υπέρ της πανομοιοτυπίας των προϊόντων τα οποία αφορά η αίτησή της καταχωρίσεως.

22 Το Πρωτοδικείο απέρριψε, επίσης, με τις σκέψεις 66 έως 70 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, τα επιχειρήματα που προέβαλε η αναιρεσείουσα προκειμένου να αποδείξει ότι οι υπηρεσίες στις οποίες αναφέρεται η αίτηση καταχωρίσεως κοινοτικού σήματος και οι οποίες εμπίπτουν στις κλάσεις 35, 37, 38 και 42 προσομοιάζουν με εκείνες που προστατεύει το προγενέστερο σήμα, δεχόμενη, πάντως, μία εξαίρεση. Πράγματι, κατά το Πρωτοδικείο «υπάρχει ομοιότητα μεταξύ της “χρηματοδοτικής μισθώσεως ηλεκτρονικών υπολογιστών και προγραμμάτων ηλεκτρονικών υπολογιστών” που περιέχεται στην αίτηση καταχωρίσεως κοινοτικού σήματος (κλάση 42) και των “ηλεκτρονικών υπολογιστών” και “προγραμμάτων ηλεκτρονικών υπολογιστών που έχουν καταγραφεί σε μέσα αποθήκευσης δεδομένων” της προσφεύγουσας (κλάση 9) λόγω της συμπληρωματικότητάς τους».

23 Όσον αφορά τη σύγκριση των συγκρουομένων σημείων, το Πρωτοδικείο έκρινε, με τις σκέψεις 75 και 76 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, μεταξύ άλλων, ότι, παρά τους συνδυασμούς των γραμμάτων «OB» και της καταλήξεως «-LIX» που είναι κοινοί στα δύο σημεία, αυτά παρουσιάζουν σημαντικές οπτικές διαφορές, όπως π.χ. ως προς τα γράμματα που ακολουθούν το «OB», την αρχή των λέξεων και το μήκος τους. Τονίζοντας ότι η προσοχή του καταναλωτή στρέφεται ιδίως στην αρχή της λέξεως, το

Πρωτοδικείο έκρινε ότι «τα επίμαχα σημεία δεν είναι οπτικώς παρόμοια ή παρουσιάζουν, το πολύ, μια πολύ ισχνή οπτική ομοιότητα».

24 Κατόπιν της φωνητικής συγκρίσεως αυτών των σημείων, το Πρωτοδικείο διαπίστωσε, με τις σκέψεις 77 και 78 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, ότι, από την άποψη αυτή, παρουσιάζουν κάποια ομοιότητα.

25 Όσον αφορά την εννοιολογική σύγκριση, το Πρωτοδικείο διαπίστωσε, στη σκέψη 79 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, ότι, μολονότι ο όρος «OBELIX» καταχωρίστηκε ως λεκτικό σήμα, ευκόλως ταυτίζεται, από το μέσο κοινό, με τον δημοφιλή ήρωα εικονογραφημένων περιοδικών, καθιστώντας λίαν απίθανη τη δημιουργία οποιασδήποτε εννοιολογικής συγχύσεως στο κοινό λόγω της χρήσεως παρεμφερών κατά μάλλον ή ήττον όρων.

26 Το Πρωτοδικείο κατέληξε, με τις σκέψεις 80 και 81 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, ότι, δεδομένου ότι το λεκτικό σημείο «OBELIX» έχει για το ενδιαφερόμενο κοινό σαφή και καθορισμένη σημασία, που γίνεται αμέσως κατανοητή από αυτό, οι εννοιολογικές διαφορές μεταξύ των σημείων εξουδετερώνουν τις φωνητικές ομοιότητες, καθώς και τις ενδεχόμενες οπτικές ομοιότητες μεταξύ των εν λόγω σημείων.

27 Όσον αφορά τον κίνδυνο συγχύσεως, το Πρωτοδικείο επισήμανε, με τη σκέψη 82 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, ότι «οι ανομοιότητες μεταξύ των επίμαχων σημείων είναι επαρκείς για να μην υπάρχει κίνδυνος συγχύσεως του ενδιαφερομένου κοινού, δεδομένου ότι ένας τέτοιος κίνδυνος προϋποθέτει ότι, σωρευτικώς, ο βαθμός ομοιότητας των επίμαχων σημάτων και ο βαθμός ομοιότητας των προϊόντων ή υπηρεσιών που προσδιορίζουν τα σήματα αυτά είναι επαρκώς υψηλοί».

28 Κατά συνέπεια, το Πρωτοδικείο κατέληξε, με τις σκέψεις 83 και 84 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, ότι η εκτίμηση του τμήματος προσφυγών ως προς τον διακριτικό χαρακτήρα του προγενεστέρου σήματος, καθώς και οι ισχυρισμοί της αναιρεσείουσας σχετικά με τη φήμη του σήματος αυτού, δεν έχουν καμία επίπτωση στην εφαρμογή του άρθρου 8, παράγραφος 1, στοιχείο β΄, του κανονισμού 40/94 στην προκειμένη υπόθεση.

29 Τέλος, με τη σκέψη 85 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, διαπιστώνοντας ότι η αναιρεσείουσα δεν μπορεί να προβάλει αποκλειστικό δικαίωμα επί της χρήσεως της καταλήξεως «ix», το Πρωτοδικείο απέρριψε το επιχείρημά της κατά το οποίο, ακριβώς λόγω της καταλήξεως αυτής, είναι απολύτως εύλογο ο όρος «MOBILIX» να εντάσσεται διακριτικά στην οικογένεια σημάτων που αποτελείται από τα πρόσωπα της σειράς «Astérix» καθιστάμενος αντιληπτός ως παράγωγο του όρου «OBELIX».

30 Διαπιστώνοντας, κατόπιν αυτών, ότι δεν συντρέχουν οι απαιτούμενες προϋποθέσεις για την εφαρμογή του άρθρου 8, παράγραφος 1, στοιχείο β΄, του κανονισμού 40/94 και ότι, επομένως, δεν υφίσταται κίνδυνος συγχύσεως μεταξύ του σήματος του οποίου ζητείται η καταχώριση και του προγενεστέρου σήματος, το Πρωτοδικείο απέρριψε την προσφυγή της αναιρεσείουσας.

Επί της αιτήσεως αναιρέσεως

31 Με την αίτησή της αναιρέσεως, προς στήριξη της οποίας προβάλλει έξι λόγους, η αναιρεσείουσα ζητεί από το Δικαστήριο να αναιρέσει την αναιρεσιβαλλόμενη απόφαση και να ακυρώσει την προσβαλλόμενη απόφαση, να απορρίψει την υπ' αριθ. 671 396 αίτηση καταχωρίσεως του λεκτικού σημείου «MOBILIX» για όλα τα προϊόντα και τις υπηρεσίες για τα οποία ζητείται η καταχώρισή του και να καταδικάσει το ΓΕΕΑ στα δικαστικά έξοδα τόσο της ενώπιον του Πρωτοδικείου όσο και της ενώπιον του Δικαστηρίου διαδικασίας. Επικουρικώς, η αναιρεσείουσα ζητεί από το Δικαστήριο να αναιρέσει την αναιρεσιβαλλόμενη απόφαση και να αναπέμψει την υπόθεση στο Πρωτοδικείο.

32 Το ΓΕΕΑ ζητεί την απόρριψη της αιτήσεως αναιρέσεως και την καταδίκη της αναιρεσείουσας στα δικαστικά έξοδα.

Επί του πρώτου λόγου αναιρέσεως που αντλείται από παράβαση του άρθρου 63 του κανονισμού 40/94 και των κανόνων του διοικητικού και του δικονομικού κοινοτικού δικαίου (reformatio in pejus)

Επιχειρήματα των διαδίκων

33 Με τον πρώτο λόγο αναιρέσεως, η αναιρεσείουσα προσάπτει στο Πρωτοδικείο ότι παρέβη το άρθρο 63 του κανονισμού 40/94, καθώς και ότι, κατά παράβαση των κανόνων του διοικητικού και του δικονομικού κοινοτικού δικαίου, προέβη σε reformatio in pejus, αποφαινόμενο, αντιθέτως προς την προσβαλλόμενη απόφαση και εις βάρος της αναιρεσείουσας, ότι τα συγκρουόμενα σημεία δεν ήταν ομοειδή, μολονότι το ζήτημα της ομοιότητας δεν αποτελούσε αντικείμενο της ενώπιον του Πρωτοδικείου διαφοράς και ότι, κατά συνέπεια, αυτό δεν είχε την αρμοδιότητα να την εκτιμήσει.

34 Κατά το άρθρο 63, παράγραφος 4, του κανονισμού 40/94, η αναιρεσείουσα στρέφεται κατά της προσβαλλομένης αποφάσεως μόνον καθόσον αυτή απέρριψε τα αιτήματά της και, επομένως, αμφισβήτησε μόνον το βάσιμο της αρνήσεως του τμήματος προσφυγών να εξετάσει την ανακοπή σε σχέση με το άρθρο 8, παράγραφος 5, του κανονισμού 40/94, να λάβει υπόψη τον διακριτικό χαρακτήρα και τη φήμη του σήματος OBELIX, καθώς και το συμπέρασμα περί μη υπάρξεως ομοιότητας μεταξύ των προϊόντων και των υπηρεσιών τα οποία τα επίμαχα σήματα προσδιορίζουν.

35 Αντιθέτως, η εκτίμηση του εν λόγω τμήματος προσφυγών ως προς την ομοιότητα των συγκρουομένων σημείων δεν αμφισβητήθηκε ενώπιον του Πρωτοδικείου ούτε από την αναιρεσείουσα ούτε από την Orange, έτερο διάδικο στην ενώπιον του τμήματος προσφυγών διαδικασία. Το ΓΕΕΑ, μολονότι δεν υποχρεούται να υπερασπίζεται

συστηματικώς την προσβαλλόμενη απόφαση, δεν εμπίπτει στις αρμοδιότητές του να τροποποιεί το αντικείμενο της ενώπιον του Πρωτοδικείου διαφοράς, εις βάρος του προσφεύγοντος διαδίκου.

36 Κατά το ΓΕΕΑ, δεδομένου ότι η αναιρεσείουσα αμφισβήτησε τη βασιμότητα των συμπερασμάτων του τμήματος προσφυγών ως προς τον κίνδυνο συγχύσεως και επειδή η ομοιότητα των συγκρουομένων σημείων συνιστά ένα από τα στοιχεία των συμπερασμάτων αυτών, το Πρωτοδικείο όφειλε, προκειμένου να ελέγξει τη νομιμότητα των συμπερασμάτων του τμήματος προσφυγών έναντι του άρθρου 8, παράγραφος 1, στοιχείο β΄, του κανονισμού 40/94, να εξετάσει το βάσιμο της εκτιμήσεως στην οποία κατέληξε κατόπιν της συγκρίσεως αυτών των σημείων. Επομένως, το Πρωτοδικείο είχε την αρμοδιότητα να εξετάσει την ομοιότητα αυτών των σημείων.

37 Όσον αφορά την παραβίαση της αρχής της απαγορεύσεως της reformatio in pejus, το ΓΕΕΑ υποστηρίζει ότι, εφόσον το Πρωτοδικείο δεν μεταρρύθμισε την προσβαλλόμενη απόφαση με την οποία το τμήμα προσφυγών είχε, εν μέρει, δεχθεί την ανακοπή, η αναιρεσείουσα δεν περιήλθε σε κατάσταση λιγότερο ευνοϊκή από εκείνη στην οποία βρισκόταν πριν την κατάθεση της προσφυγής της ενώπιον του Πρωτοδικείου.

Εκτίμηση του Δικαστηρίου

38 Δυνάμει του άρθρου 63, παράγραφος 2, του κανονισμού 40/94, το Πρωτοδικείο πρέπει να εκτιμά τη νομιμότητα αποφάσεων των τμημάτων προσφυγών του ΓΕΕΑ, ελέγχοντας την εκ μέρους τους εφαρμογή του κοινοτικού δικαίου σε σχέση, ιδίως, με τα πραγματικά στοιχεία που τέθηκαν υπόψη των τμημάτων αυτών (βλ., υπ' αυτή την έννοια, απόφαση της 4ης Οκτωβρίου 2007, C-311/05 P, Naipes Heraclio Fournier κατά ΓΕΕΑ, σκέψη 38 και εκεί παρατιθέμενη νομολογία).

39 Ειδικότερα, εντός των ορίων του άρθρου 63 του κανονισμού 40/94, όπως το έχει ερμηνεύσει το Δικαστήριο, το Πρωτοδικείο μπορεί να προβεί σε πλήρη έλεγχο της νομιμότητας των αποφάσεων των τμημάτων προσφυγών του ΓΕΕΑ, εξετάζοντας, εφόσον παρίσταται ανάγκη, την ορθότητα του εκ μέρους τους νομικού χαρακτηρισμού των πραγματικών περιστατικών της διαφοράς (βλ., υπ' αυτή την έννοια, προανα-

φερθείσα απόφαση Naipes Heraclio Fournier κατά ΓΕΕΑ, σκέψη 39) ή αν η εκτίμηση των πραγματικών στοιχείων που τέθηκαν υπόψη των τμημάτων αυτών είναι πεπλανημένη.

40 Πρέπει να τονιστεί ότι, ενώπιον του Πρωτοδικείου, η αναιρεσείουσα προέβαλε την εκ μέρους του τετάρτου τμήματος προσφυγών του ΓΕΕΑ παράβαση του άρθρου 8, παράγραφοι 1, στοιχείο β΄, και 2, του κανονισμού 40/94.

41 Στο πλαίσιο αυτού του λόγου αναιρέσεως, αφενός, η αναιρεσείουσα έθεσε το ζήτημα της ομοιότητας των συγκρουομένων σημείων. Ειδικότερα, όπως προκύπτει από τις σκέψεις 8 και 47 έως 49 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, ενώ το τμήμα προσφυγών είχε διαπιστώσει κάποια ομοιότητα αυτών των σημείων, η αναιρεσείουσα υποστήριξε ότι, στην πράξη, παρουσίαζαν έντονη ομοιότητα, επιδιώκουσα τη διαπίστωση βαθμού ομοιότητας υψηλότερου εκείνης την οποία διαπίστωσε το τμήμα προσφυγών.

42 Επομένως, όπως επίσης επισημαίνει η γενική εισαγγελέας στο σημείο 41 των προτάσεών της, η ίδια η αναιρεσείουσα περιέλαβε το ζήτημα της ομοιότητας των συγκρουομένων στο αντικείμενο της ενώπιον του Πρωτοδικείου διαφοράς.

43 Αφετέρου, η αναιρεσείουσα υποστήριξε, επίσης, όσον αφορά τον κίνδυνο συγχύσεως, ότι αν ληφθεί υπόψη η αλληλεξάρτηση μεταξύ της ομοιότητας των προϊόντων, της ομοιότητας των σημείων και του διακριτικού χαρακτήρα του προγενέστερου σήματος, οι διαφορές μεταξύ των σημείων στον τομέα των ταυτόσημων προϊόντων και υπηρεσιών και, κατά μεγάλο μέρος, στον τομέα των ομοειδών προϊόντων και υπηρεσιών δεν αρκούν ώστε να αποκλείουν, ιδίως, το ενδεχόμενο ηχητικής συγχύσεως, δεδομένης της φήμης του προγενέστερου σήματος.

44 Επισημαίνεται, συναφώς, ότι προκειμένου περί της εφαρμογής του άρθρου 8, παράγραφος 1, στοιχείο β΄, του κανονισμού 40/94, ο κίνδυνος συγχύσεως προϋποθέτει ταυτότητα ή ομοιότητα μεταξύ του σήματος του οποίου ζητείται η καταχώριση και του προγενέστερου σήματος ή ταυτότητα ή ομοιότητα μεταξύ των προϊόντων ή υπηρεσιών τα οποία αφορά η αίτηση καταχωρίσεως και εκείνων για τα οποία έχει καταχωριστεί το προγενέστερο σήμα. Οι προϋποθέσεις αυτές είναι σωρευτικές [βλ. αποφάσεις της 12ης Οκτωβρίου 2004, C-106/03 P, Vedial κατά ΓΕΕΑ, Συλλογή 2004, σ. I-9573, σκέψη 51, καθώς και της 13ης Σεπτεμβρίου 2007, C-234/06 P, Ponte Finanziaria κατά ΓΕΕΑ και F.M.G Textile (πρώην Marine Enterprise Projects), Συλλογή 2007, σ. I-7333, σκέψη 48].

45 Συνεπώς, ο κίνδυνος δημιουργίας συγχύσεως στο κοινό πρέπει να εκτιμάται σφαιρικώς, λαμβανομένων υπόψη όλων των κρίσιμων στοιχείων της συγκεκριμένης περιπτώσεως (απόφαση της 15ης Μαρτίου 2007, C-171/06 P, T.I.M.E. ART κατά ΓΕΕΑ, σκέψη 33).

46 Η συνολική αυτή εκτίμηση του κινδύνου συγχύσεως προϋποθέτει αλληλεξάρτηση των συνεκτιμωμένων παραγόντων και, ιδίως, την ομοιότητα των σημάτων και των καλυπτομένων προϊόντων ή υπηρεσιών. Ειδικότερα, η μικρή ομοιότητα μεταξύ των καλυπτομένων προϊόντων ή υπηρεσιών μπορεί να αντισταθμιστεί από τον υψηλό βαθμό ομοιότητας μεταξύ των σημάτων, ή αντιστρόφως [βλ. προαναφερθείσα απόφαση T.I.M.E. ART κατά ΓΕΕΑ, σκέψη 35, και, όσον αφορά την πρώτη οδηγία 89/104/ΕΟΚ του Συμβουλίου, της 21ης Δεκεμβρίου 1988, για την προσέγγιση των νομοθεσιών των κρατών μελών περί σημάτων (ΕΕ 1989, L 40, σ. 1), αποφάσεις της 29ης Σεπτεμβρίου 1998, C-39/97, Canon, Συλλογή 1998, σ. I-5507, σκέψη 17, καθώς και της 22ας Ιουνίου 1999, C-342/97, Lloyd Schuhfabrik Meyer, Συλλογή 1999, σ. I-3819, σκέψη 19].

47 Επομένως, εφόσον η αναιρεσείουσα αμφισβήτησε την ορθότητα της εκτιμήσεως του τμήματος προσφυγών ως προς τον κίνδυνο συγχύσεως, δυνάμει της αρχής της αλληλεξαρτήσεως μεταξύ των συνεκτιμωμένων παραγόντων, και, ιδίως, της ομοιότητας των σημάτων και των καλυπτομένων προϊόντων και υπηρεσιών, το Πρωτοδικείο είχε την αρμοδιότητα να εξετάσει την ορθότητα της εκτιμήσεως στην οποία κατέληξε το τμήμα προσφυγών αναφορικά με την ομοιότητα των συγκρουομένων σημείων.

48 Πράγματι, όταν καλείται να εξετάσει τη νομιμότητα αποφάσεως τμήματος προσφυγών του ΓΕΕΑ, το Πρωτοδικείο δεν δεσμεύεται από την πεπλανημένη εκτίμηση των πραγματικών περιστατικών εκ μέρους αυτού του τμήματος, καθόσον η εκτίμηση αυτή αποτελεί μέρος των συμπερασμάτων των οποίων η νομιμότητα αμφισβητείται ενώπιον του Πρωτοδικείου.

49 Τέλος, προκειμένου περί της αρχής της απαγορεύσεως της reformatio in pejus, την οποία επικαλέστηκε η αναιρεσείουσα, ακόμη και αν θα ήταν δυνατή η επίκληση μιας τέτοιας αρχής στο πλαίσιο διαδικασίας ελέγχου της νομιμότητας αποφάσεως τμήματος προσφυγών του ΓΕΕΑ, αρκεί να τονιστεί ότι, διαπιστώνοντας την έλλειψη κινδύνου συγχύσεως και απορρίπτοντας την προσφυγή της αναιρεσείουσας, το Πρωτοδικείο έκρινε ότι εξακολουθεί να ισχύει η προσβαλλόμενη απόφαση. Επομένως, όσον αφορά την προσβαλλόμενη απόφαση, κατά το μέτρο που απέρριψε τα αιτήματα της αναιρεσείουσας, αυτή δεν περιήλθε, κατόπιν της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως του Πρωτοδικείου, σε νομική κατάσταση λιγότερο ευνοϊκή από εκείνη στην οποία βρισκόταν πριν από την άσκηση της προσφυγής.

50 Επομένως, ο πρώτος λόγος αναιρέσεως πρέπει να απορριφθεί ως αβάσιμος.

Επί του δευτέρου λόγου που αντλείται από παράβαση του άρθρου 8, παράγραφος 1, στοιχείο β΄, του κανονισμού 40/94

Επί του πρώτου σκέλους του δεύτερου λόγου αναιρέσεως

— Επιχειρήματα των διαδίκων

51 Με το πρώτο σκέλος του δεύτερου λόγου αναιρέσεως, η αναιρεσείουσα υποστηρίζει ότι, στο πλαίσιο της εκτιμήσεως της ομοιότητας των προϊόντων και των υπηρεσιών

που προσδιορίζουν τα συγκρουόμενα σήματα, το Πρωτοδικείο παρέβη το άρθρο 8, παράγραφος 1, στοιχείο β΄, του κανονισμού 40/94.

52 Πρώτον, η αναιρεσείουσα προσάπτει στο Πρωτοδικείο ότι εφάρμοσε εσφαλμένο νομικό κριτήριο προκειμένου να καθορίσει αν τα σχετικά προϊόντα και οι υπηρεσίες ήσαν ομοειδή. Η αναιρεσείουσα υποστηρίζει ότι η σύγκρισή τους θα έπρεπε να γίνει με βάση το δεδομένο ότι τα συγκρουόμενα σήματα είναι ταυτόσημα και ότι το προγενέστερο σήμα έχει πολύ αυξημένο διακριτικό χαρακτήρα ή ότι χαίρει φήμης.

53 Δεύτερον, η αναιρεσείουσα θέτει υπό αμφισβήτηση τη συνέπεια και το βάσιμο των συγκεκριμένων εκτιμήσεων του Πρωτοδικείου ως προς την ομοιότητα των εν λόγω προϊόντων και υπηρεσιών.

54 Όσον αφορά τη σύγκριση των καλυπτομένων από το σήμα MOBILIX προϊόντων, των κλάσεων 9 και 16, καθώς και των προϊόντων που προσδιορίζει το σήμα OBELIX που εμπίπτουν στις ίδιες κλάσεις, η αναιρεσείουσα υποστηρίζει, πρώτον, ότι το Πρωτοδικείο προδήλως πλανήθηκε ως προς τον κατάλογο των προϊόντων, παραμορφώνοντάς τον. Πράγματι, όσα διαλαμβάνονται στη σκέψη 62 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως του Πρωτοδικείου αναφορικά με τους καταλόγους αυτούς είναι ανακριβή και αντιφάσκουν προς το περιεχόμενο αυτών τούτων των καταλόγων, καθώς και προς όσα το ίδιο το Πρωτοδικείο διέλαβε στη σκέψη 63 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως.

55 Δεύτερον, η αναιρεσείουσα επισημαίνει μια αντίφαση μεταξύ της φράσεως που περιέχει η σκέψη 62 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως στη γλώσσα διαδικασίας «That list of goods and services is close to that which is claimed in the Community trade mark» και του συμπεράσματος κατά το οποίο τα προστατευόμενα από το προγενέστερο σήμα προϊόντα και εκείνα που καλύπτονται από το σήμα του οποίου ζητείται η καταχώριση δεν είναι ομοειδή.

56 Τέλος, η αναιρεσείουσα υποστηρίζει ότι το Πρωτοδικείο υπέπεσε σε πλάνη περί το δίκαιο επιβεβαιώνοντας, στη σκέψη 64 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, την πεπλανημένη εκτίμηση του τμήματος προσφυγών ότι τα προϊόντα τα οποία αφορά η αίτηση καταχωρίσεως κοινοτικού σήματος, των κλάσεων 9 και 16, δεν περιλαμβάνονταν στον διατυπωμένο κατά τρόπο γενικόλογο κατάλογο προϊόντων και υπηρεσιών που αφορούσε την προγενέστερη καταχώριση. Επίσης, το Πρωτοδικείο δεν απάντησε επαρκώς στο επιχείρημα της αναιρεσείουσας ότι τα προϊόντα τα οποία αφορά η αίτηση καταχωρίσεως του σήματος MOBILIX είναι «συσκευές και όργανα ηλεκτρικά, ηλεκτρονικά» τα οποία αφορούσε και το σήμα OBELIX, ούτε ανέλυσε την ομοιότητα των προϊόντων αυτών.

57 Όσον αφορά τη σύγκριση των υπηρεσιών που αφορά η αίτηση καταχωρίσεως κοινοτικού σήματος, των κλάσεων 35, 37, 38 και 42 και των προϊόντων των καλυπτομένων από το σήμα OBELIX, το Πρωτοδικείο πεπλανημένως διαπίστωσε, στη σκέψη 70 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, την έλλειψη ομοιότητας μεταξύ αυτών των προϊόντων και υπηρεσιών.

58 Αφενός, η διαπίστωση αυτή έρχεται σε αντίφαση με τη διαπίστωση περί ασθενούς ομοιότητας μεταξύ των υπηρεσιών που αφορά η αίτηση καταχωρίσεως σήματος, της κλάσεως 38, και των προστατευομένων από το προγενέστερο δικαίωμα υπηρεσιών της κλάσεως 41, την περιλαμβανόμενη στη σκέψη 68 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, αλλά είναι και αυτή πεπλανημένη, καθόσον οι υπηρεσίες «προβολής ταινιών, παραγωγής ταινιών, μισθώσεως ταινιών» της κλάσεως 41, τις οποίες αφορούσε το προγενέστερο σήμα, είναι ομοειδείς προς τις υπηρεσίες της «ραδιοφωνικής και τηλεοπτικής μεταδόσεως, περιλαμβανομένης της μεταδόσεως μέσω καλωδιακής τηλεοράσεως και του Διαδικτύου», τις οποίες προτείνει η Orange.

59 Αφετέρου, όσον αφορά τη σύγκριση των προϊόντων της κλάσεως 9, τα οποία καλύπτει το σήμα OBELIX και των υπηρεσιών της κλάσεως 42, τις οποίες αφορά η αίτηση καταχωρίσεως του σήματος MOBILIX, το Πρωτοδικείο έπρεπε να διαπιστώσει την ομοιότητα μεταξύ των «ηλεκτρονικών υπολογιστών, τμήματα προγραμμάτων και προγράμματα πληροφορικής που έχουν καταγραφεί σε μέσα αποθήκευσης δεδομένων» και των υπηρεσιών «προγραμματισμός ηλεκτρονικών υπολογιστών, σχεδιασμός, συντήρηση και ενημέρωση λογισμικού», μη λαμβάνοντας πεπλανημένως υπόψη ότι η παραγωγή «συσκευών και οργάνων ηλεκτρικών, ηλεκτρονικών» της κλάσεως 9, λογικώς προϋποθέτει τη δραστηριότητα της «έρευνας και μηχανικής», υπηρεσιών που εμπίπτουν στην κλάση 42.

60 Τέλος, πεπλανημένως το Πρωτοδικείο έκρινε, με τη σκέψη 69 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, ότι η αίτηση καταχωρίσεως κοινοτικού σήματος αφορά αποκλειστικώς τις διάφορες μορφές τηλεπικοινωνιών και ότι η προγενέστερη καταχώριση δεν αναφέρεται σε καμία δραστηριότητα αυτού του τομέα. Επίσης, το Πρωτοδικείο δεν στήριξε σε κανένα πραγματικό ή αποδεικτικό στοιχείο την περιλαμβανόμενη στην ίδια σκέψη της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως κρίση του ότι αποδοχή της ομοιότητας σε όλες τις περιπτώσεις στις οποίες το προγενέστερο δικαίωμα καλύπτει τους υπολογιστές και στις οποίες τα προϊόντα ή υπηρεσίες που αφορά το σήμα του οποίου ζητείται η καταχώριση ενδέχεται να απαιτούν χρησιμοποίηση υπολογιστών θα είχε ασφαλώς ως αποτέλεσμα την υπέρβαση του αντικειμένου της προστασίας που παρέχει ο νομοθέτης στον δικαιούχο ενός σήματος.

61 Το ΓΕΕΑ υποστηρίζει ότι, με τα επιχειρήματά της σχετικά με την ομοιότητα των επίμαχων προϊόντων και υπηρεσιών των προσδιοριζομένων από τα συγκρουόμενα σήματα, η αναιρεσείουσα επιδιώκει αμφισβήτηση της εκ μέρους του Πρωτοδικείου εκτιμήσεως των πραγματικών περιστατικών, πράγμα το οποίο δεν επιτρέπεται κατ' αναίρεση. Το Πρωτοδικείο δεν παραμόρφωσε τα πραγματικά περιστατικά ή τα αποδεικτικά στοιχεία, αναφέρθηκε επακριβώς στον κατάλογο προϊόντων και υπηρεσιών και προέβη σε συγκριτική ανάλυση στηριζόμενο σε κριτήρια όπως είναι το είδος του κατασκευαστή ή ο τρόπος διανομής προϊόντων.

— Εκτίμηση του Δικαστηρίου

62 Πρώτον, πρέπει να υπομνησθεί ότι, κατά την έβδομη αιτιολογική σκέψη του κανονισμού 40/94, ο κίνδυνος συγχύσεως, η εκτίμηση του οποίου εξαρτάται από πολλούς παράγοντες και, ιδίως, από το πόσο γνωστό είναι το σήμα στην αγορά, από τη δυνατότητα συσχετίσεως με το χρησιμοποιούμενο ή καταχωρισμένο σημείο, από τον βαθμό ομοιότητας μεταξύ του σήματος και του σημείου και μεταξύ των προϊόντων ή υπηρεσιών που προσδιορίζει το σήμα, συνιστά την ειδική προϋπόθεση της προστασίας που παρέχει το κοινοτικό σήμα σύμφωνα με το άρθρο 8, παράγραφος 1, στοιχείο β΄, του κανονισμού 40/94.

63 Όπως υπομνήστηκε στη σκέψη 46 της παρούσας αποφάσεως, η σφαιρική εκτίμηση του κινδύνου συγχύσεως στηρίζεται στην αλληλεπίδραση των συνεκτιμωμένων παραγόντων και, ιδίως, της ομοιότητας των σημάτων και της ομοιότητας των καλυπτομένων προϊόντων και υπηρεσιών, καθόσον η μικρή ομοιότητα μεταξύ των δεύτερων μπορεί να αντισταθμίζεται με τον υψηλό βαθμό ομοιότητας μεταξύ των σημάτων και αντιστρόφως.

64 Κατά συνέπεια, το Δικαστήριο έχει κρίνει, αναφορικά με το άρθρο 4, παράγραφος 1, στοιχείο β΄, της οδηγίας 89/104, διάταξη ουσιαστικώς ταυτόσημη με το άρθρο 8, παράγραφος 1, στοιχείο β΄, του κανονισμού 40/94, ότι ο διακριτικός χαρακτήρας του προγενέστερου σήματος και, ιδίως, η φήμη αυτού, πρέπει να λαμβάνεται υπόψη προκειμένου να εκτιμηθεί αν η ομοιότητα μεταξύ των προϊόντων ή των υπηρεσιών που καλύπτουν τα δύο σήματα είναι αρκετή ώστε να δημιουργείται κίνδυνος συγχύσεως (βλ. προαναφερθείσα απόφαση Canon, σκέψη 24).

65 Εντούτοις, προκειμένου να εκτιμηθεί το ταυτόσημο ή η ομοιότητα των σχετικών προϊόντων και υπηρεσιών πρέπει, όπως ορθώς υπενθύμισε το Πρωτοδικείο στη σκέψη 59 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, να λαμβάνονται υπόψη όλα τα κρίσιμα στοιχεία που χαρακτηρίζουν τη σχέση μεταξύ αυτών των προϊόντων ή αυτών των υπηρεσιών. Στα στοιχεία αυτά περιλαμβάνονται, ιδίως, η φύση τους, ο προορισμός τους, η χρήση τους καθώς και ο ανταγωνιστικός ή συμπληρωματικός χαρακτήρας τους (βλ. αποφάσεις Canon, προαναφερθείσα, σκέψη 23, και της 11ης Μαΐου 2006, C-416/04 P, Sunrider κατά ΓΕΕΑ, Συλλογή 2006, σ. I-4237, σκέψη 85).

66 Σύμφωνα με τη νομολογία αυτή, το Πρωτοδικείο, στις σκέψεις 61 έως 70 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, συνέκρινε τα προσδιοριζόμενα από τα συγκρουόμενα σήματα προϊόντα και υπηρεσίες, αναλύοντας λεπτομερώς τα στοιχεία που χαρακτηρίζουν τη σχέση μεταξύ αυτών των προϊόντων και υπηρεσιών.

67 Κατά συνέπεια, το Πρωτοδικείο δεν υπέπεσε σε πλάνη περί το δίκαιο συγκρίνοντας τα εν λόγω προϊόντα και υπηρεσίες, χωρίς να λαμβάνει, στο πλαίσιο αυτό, ως δεδομένο ότι

τα συγκρουόμενα σήματα είναι ταυτόσημα και ότι το προγενέστερο σήμα έχει διακριτικό χαρακτήρα.

68 Δεύτερον, επειδή η αναιρεσείουσα αμφισβητεί τη λογική συνέπεια και τη θεμελίωση των εκτιμήσεων στις οποίες κατέληξε το Πρωτοδικείο κατόπιν της συγκρίσεως των προσδιοριζομένων από τα συγκρουόμενα σήματα προϊόντων και υπηρεσιών, πρέπει να υπομνησθεί ότι, σύμφωνα με τα άρθρα 225, παράγραφος 1, ΕΚ και 58, πρώτο εδάφιο, του Κανονισμού Διαδικασίας του Δικαστηρίου, η αναίρεση περιορίζεται στα νομικά ζητήματα. Πράγματι, το Πρωτοδικείο είναι αποκλειστικώς αρμόδιο να διαπιστώνει και να εκτιμά τα κρίσιμα πραγματικά στοιχεία και να αξιολογεί τα αποδεικτικά στοιχεία. Επομένως, η εκτίμηση των πραγματικών και αποδεικτικών στοιχείων δεν συνιστά, υπό την επιφύλαξη του ενδεχομένου παραμορφώσεώς τους, νομικό ζήτημα υποκείμενο, αυτό καθεαυτό, στον έλεγχο του Δικαστηρίου στο πλαίσιο διαδικασίας αναιρέσεως (βλ., ιδίως, αποφάσεις της 19ης Σεπτεμβρίου 2002, C-104/00 P, DVK κατά ΓΕΕΑ, Συλλογή 2002, σ. I-7561, σκέψη 22, της 12ης Ιανουαρίου 2006, C-173/04 P, Deutsche SiSi-Werke κατά ΓΕΕΑ, Συλλογή 2006, σ. I-551, σκέψη 35, και της 22ας Ιουνίου 2006, C-25/05 P, Storck κατά ΓΕΕΑ, Συλλογή 2006, σ. I-5719, σκέψη 40).

69 Μια τέτοια παραμόρφωση πρέπει προδήλως να προκύπτει από τα έγγραφα της δικογραφίας, χωρίς να απαιτείται νέα εκτίμηση των πραγματικών περιστατικών και των αποδεικτικών στοιχείων (βλ. αποφάσεις της 28ης Μαΐου 1998, C-8/95 P, New Holland Ford κατά Επιτροπής, Συλλογή 1998, σ. I-3175, σκέψη 72, της 6ης Απριλίου 2006, C-551/03 P, General Motors κατά Επιτροπής, Συλλογή 2006, σ. I-3173, σκέψη 54, και της 21ης Σεπτεμβρίου 2006, C-167/04 P, JCB Service κατά Επιτροπής, Συλλογή 2006, σ. I-8935, σκέψη 108).

70 Λαμβάνοντας υπόψη τον κατάλογο των προϊόντων και υπηρεσιών της κλάσεως 9 που αφορούσε η προγενέστερη καταχώριση, ο οποίος παρατέθηκε στις σκέψεις 5 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως και 9 της παρούσας αποφάσεως, το Πρωτοδικείο έκρινε, στη σκέψη 62 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, ότι «οι τομείς που προσδιορίζονται από το δικαίωμα αυτό είναι η φωτογραφία, ο κινηματογράφος, η οπτική, η εκπαίδευση και τα βιντεοπαιχνίδια».

71 Όσον αφορά τον κατάλογο των προϊόντων και υπηρεσιών των κλάσεων 9 και 16, στον οποίο αναφέρεται η αίτηση καταχωρίσεως κοινοτικού σήματος και ο οποίος παρατέθηκε στις σκέψεις 3 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως και 8 της παρούσας αποφάσεως, το Πρωτοδικείο διαπίστωσε, στην ίδια σκέψη 62, ότι ο τομέας τον οποίο αφορά η εν λόγω αίτηση καταχωρίσεως κοινοτικού σήματος είναι, κατά τρόπο σχεδόν αποκλειστικό, εκείνος των τηλεπικοινωνιών υπό όλες τις μορφές του.

72 Δεν προκύπτει, όμως, προδήλως ότι ο τρόπος που το Πρωτοδικείο ερμήνευσε τους σχετικούς καταλόγους των προσδιοριζομένων από τα συγκρουόμενα σήματα προϊόντων και υπηρεσιών περιέχει ανακρίβειες ή ότι το Πρωτοδικείο δεν μπορούσε βασίμως να στηρίξει επί των καταλόγων αυτών τις εκτιμήσεις των οποίων την ορθότητα αμφισβητεί η αναιρεσείουσα.

73 Επομένως, το επιχείρημα της αναιρεσείουσας περί παραμορφώσεως εκ μέρους του Πρωτοδικείου του περιεχομένου των εν λόγω καταλόγων προϊόντων και υπηρεσιών πρέπει να απορριφθεί ως αβάσιμο.

74 Όσον αφορά την προβαλλόμενη αντίφαση μεταξύ της περιεχόμενης στη σκέψη 62 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως διαπιστώσεως, στη γλώσσα διαδικασίας, «That list of goods and services is close to that which is claimed in the Community trade mark» με το συμπέρασμα ότι τα προστατευόμενα από το προγενέστερο σήμα προϊόντα και τα προϊόντα που καλύπτει το σήμα του οποίου ζητείται η καταχώριση δεν είναι ομοειδή, πρέπει να υπομνησθεί ότι το ζήτημα αν η αιτιολογία αποφάσεως του Πρωτοδικείου είναι αντιφατική ή ανεπαρκής συνιστά νομικό ζήτημα δυνάμενο να προβληθεί στο πλαίσιο αιτήσεως αναιρέσεως (βλ. αποφάσεις της 7ης Μαΐου 1998, C-401/96 P, Somaco κατά Επιτροπής, Συλλογή 1998, σ. I-2587, σκέψη 53, της 13ης Δεκεμβρίου 2001, C-446/00 P, Cubero Vermurie κατά Επιτροπής, Συλλογή 2001, σ. I-10315, σκέψη 20, και της 8ης Φεβρουαρίου 2007, C-3/06 P, Groupe Danone κατά Επιτροπής, Συλλογή 2007, σ. I-1331, σκέψη 45).

75 Πρέπει σχετικώς να επισημανθεί ότι στη σκέψη 62 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως σκοπείται η ανάλυση του περιεχομένου του καταλόγου προϊόντων και υπηρεσιών της προγενέστερης καταχωρίσεως και του καταλόγου προϊόντων και υπηρεσιών που αφορά η αίτηση καταχωρίσεως σήματος, αντιστοίχως.

76 Από τον σκοπό αυτό και από το περιεχόμενο της σκέψεως 62 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως προκύπτει η διατυπωμένη στη γλώσσα διαδικασίας διαπίστωση ότι «That list of goods and services is close to that which is claimed in the Community trade mark» έπρεπε να έχει διατυπωθεί έτσι ώστε να αποδίδει την ακόλουθη έννοια:

«Αυτός ο κατάλογος προϊόντων και υπηρεσιών πρέπει να παραβληθεί με εκείνον στον οποίο αναφέρεται η αίτηση καταχωρίσεως κοινοτικού σήματος».

77 Εντούτοις, το καθαρώς συντακτικό αυτό σφάλμα δεν επηρεάζει τη λογική συνέπεια της αιτιολογίας της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, καθόσον οι περιεχόμενες στη σκέψη 62 της αποφάσεως αυτής διαπιστώσεις του Πρωτοδικείου αναφορικά με το περιεχόμενο των σχετικών καταλόγων των προσδιοριζομένων από τα συγκρουόμενα σήματα προϊόντων και υπηρεσιών, δεν αντιφάσκουν με τα συμπεράσματα στα οποία κατέληξε το Πρωτοδικείο στις σκέψεις 63 και 64 της ιδίας αποφάσεως.

78 Επομένως, το συντακτικό σφάλμα που επισήμανε η αναιρεσείουσα δεν πρέπει να θεωρηθεί ως σφάλμα της αιτιολογίας δυνάμενο να δικαιολογήσει την αναίρεση, επί του σημείου αυτού, της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως (βλ. απόφαση της 2ας Ιουνίου 1994, C-326/91 P, de Compte κατά Κοινοβουλίου, Συλλογή 1994, σ. I-2091, σκέψη 96).

79 Τέλος, ως προς τα λοιπά επιχειρήματα που προέβαλε η αναιρεσείουσα στο πλαίσιο του πρώτου σκέλους του πρώτου λόγου αναιρέσεως, πρέπει να διαπιστωθεί ότι, μολονότι τυπικώς επικαλείται σφάλματα εκτιμήσεως ή αιτιολογίας, ουσιαστικώς η αναιρεσείουσα επιδιώκει να αμφισβητήσει την ορθότητα των σχετικών με τα πραγματικά περιστατικά εκτιμήσεων του Πρωτοδικείου.

80 Όπως, όμως, υπομνήστηκε στη σκέψη 68 της παρούσας αποφάσεως, η εκτίμηση των πραγματικών περιστατικών και των αποδεικτικών στοιχείων δεν συνιστά, υπό την επιφύλαξη της περιπτώσεως παραμορφώσεώς τους, νομικό ζήτημα υποκείμενο, αυτό καθεαυτό, στον έλεγχο του Δικαστηρίου στο πλαίσιο εκδικάσεως αιτήσεως αναιρέσεως.

81 Επομένως, το πρώτο σκέλος του δεύτερου λόγου αναιρέσεως πρέπει να απορριφθεί ως εν μέρει αβάσιμο και εν μέρει απαράδεκτο.

Επί του δευτέρου σκέλους σκέλος του δευτέρου λόγου αναιρέσεως

— Επιχειρήματα των διαδίκων

82 Με το δεύτερο σκέλος του δεύτερου λόγου αναιρέσεως, που προβάλλει επικουρικώς του πρώτου λόγου αναιρέσεως, η αναιρεσείουσα υποστηρίζει ότι το Πρωτοδικείο παρέβη το άρθρο 8, παράγραφος 1, στοιχείο β΄, του κανονισμού 40/94, αποφαινόμενο ότι τα συγκρουόμενα σήματα δεν είναι όμοια.

83 Κατά την αναιρεσείουσα, το Πρωτοδικείο δεν εφάρμοσε ορθά νομικά κριτήρια για την εκτίμηση της ομοιότητας αυτών των σημάτων, αλλά ακολούθησε μια μηχανική μέθοδο αναλύσεως, χωρίς να λαμβάνει υπόψη τον επιδιωκόμενο με τη σύγκριση σκοπό.

84 Όσον αφορά την οπτική ομοιότητα, το Πρωτοδικείο αυθαιρέτως υπογράμμισε τις διαφορές μεταξύ αυτών των σημάτων, ενώ, κατά τις γενικές αρχές του δικαίου των σημάτων, τα κοινά στοιχεία έχουν, συνήθως, μεγαλύτερη σημασία από εκείνα που διαφέρουν.

85 Επίσης, στη σκέψη 75 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, το Πρωτοδικείο αγνόησε τη δική του νομολογία, όπως αυτή προκύπτει από την απόφαση της 14ης Οκτωβρίου 2003, T-292/01, Phillips-Van Heusen κατά ΓΕΕΑ — Pash Textilvertrieb und Einzelhandel (BASS) (Συλλογή 2003, σ. II-4335, σκέψη 50), όπου είχε τονίσει ότι η προσοχή του κοινού επικεντρώνεται με την ίδια τουλάχιστον ένταση στα πρώτα γράμματα ενός λεκτικού σήματος παρά στα κεντρικά γράμματα ενός τέτοιου σήματος.

86 Η εκτίμηση της φωνητικής ομοιότητας, όπως και της νοηματικής ομοιότητας, στις σκέψεις 77 έως 79 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως του Πρωτοδικείου, είναι εσφαλμένη, καθόσον δεν στηρίζεται, κατά την άποψη της αναιρεσείουσας, στα πραγματικά περιστατικά που είχαν τεθεί υπόψη του Πρωτοδικείου.

87 Επίσης, η συλλογιστική που διατυπώνει το Πρωτοδικείο στη σκέψη 79 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως αντιβαίνει προς την αρχή κατά την οποία όσο γνωστότερο είναι το προγενέστερο σήμα ή όσο εντονότερος είναι ο διακριτικός του χαρακτήρας, τόσο μεγαλύτερος είναι ο κίνδυνος συγχύσεως.

88 Η αναιρεσείουσα προσάπτει επίσης στο Πρωτοδικείο ότι στις σκέψεις 80 έως 82 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως εφάρμοσε την καλούμενη θεωρία της «εξουδετερώσεως», η οποία έχει εφαρμογή μόνον κατά το τελικό στάδιο της εκτιμήσεως του κινδύνου συγχύσεως, όχι όμως όταν τα συγκρουόμενα σήματα είναι ομοειδή είτε οπτικώς, είτε φωνητικώς είτε οπτικώς και φωνητικώς.

89 Τέλος, η αναιρεσείουσα υποστηρίζει ότι το Πρωτοδικείο δεν κατανόησε ορθώς το επιχείρημά της, διαπιστώνοντας, στη σκέψη 85 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, ότι διεκδικεί αποκλειστικό δικαίωμα χρήσεως της καταλήξεως «-ix», ενώ εκείνο που αυτή είχε υποστηρίξει είναι ότι είναι δικαιούχος οικογένειας σημάτων που έχουν δημιουργηθεί κατά τρόπο όμοιο με το σήμα MOBILIX. Η ύπαρξη, όμως, οικογένειας σημάτων θεωρείται γενικώς ως χωριστή αιτία δημιουργίας κινδύνου συγχύσεως, ακόμη και ελλείψει φωνητικής ή οπτικής ομοιότητας.

90 Κατά το ΓΕΕΑ, μεταξύ των επιχειρημάτων που διατυπώνει η αναιρεσείουσα, το μόνο νομικό ζήτημα είναι αν το Πρωτοδικείο μπορούσε νομίμως να συμπεράνει, στη σκέψη 81 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, ότι οι νοηματικές διαφορές που διαχωρίζουν τα επίμαχα σημεία εξουδετερώνουν τις υφιστάμενες φωνητικές ή οπτικές ομοιότητες. Το Πρωτοδικείο, όμως, ορθώς εξέτασε όλα τα στοιχεία τα οποία, κατά πάγια νομολογία, πρέπει να λαμβάνονται υπόψη για τη σφαιρική εκτίμηση του κινδύνου συγχύσεως.

— Εκτίμηση του Δικαστηρίου

91 Πρώτον, όσον αφορά το επιχείρημα ότι το Πρωτοδικείο υπογράμμισε, στο πλαίσιο της οπτικής συγκρίσεως των δύο συγκρουόμενων σημείων, τις μεταξύ τους διαφορές αντί να διερευνήσει τις ομοιότητές τους, αρκεί να διαπιστωθεί ότι, στην πράξη, η αναιρεσείουσα επιδιώκει να θέσει υπό αμφισβήτηση την ορθότητα της εκ μέρους του Πρωτοδικείου εκτιμήσεως των πραγματικών περιστατικών, η οποία, κατά την υπομνησθείσα στη σκέψη 68 της παρούσας αποφάσεως νομολογία, δεν συνιστά,

υπό την επιφύλαξη ενδεχόμενης παραμορφώσεως των πραγματικών περιστατικών ή των αποδεικτικών στοιχείων, νομικό ζήτημα υποκείμενο στον έλεγχο του Δικαστηρίου στο πλαίσιο εκδικάσεως αναιρέσεως.

92 Όσον αφορά, δεύτερον, τον ισχυρισμό ότι το Πρωτοδικείο αγνόησε την ίδια τη νομολογία του, διαπιστώνοντας ότι, κατά κανόνα, η προσοχή του καταναλωτή κατευθύνεται κυρίως στην αρχή της λέξεως, αρκεί να επισημανθεί, αφενός, ότι η διαπίστωση αυτή δεν έρχεται σε αντίφαση με εκείνη την οποία επικαλείται η αναιρεσείουσα και, αφετέρου, ότι το Πρωτοδικείο όχι μόνο δεν ανήγαγε έναν τέτοιο κανόνα σε απόλυτη αρχή, αλλά περιορίστηκε στην εκτίμηση ότι αυτό συμβαίνει στη συγκεκριμένη υπόθεση. Η εκτίμηση όμως αυτή, που αφορά τα πραγματικά περιστατικά, δεν μπορεί, επίσης, να τεθεί υπό τον έλεγχο του Δικαστηρίου στο πλαίσιο εκδικάσεως αιτήσεως αναιρέσεως.

93 Ομοίως, πρέπει, τρίτον, να τονιστεί ότι, υποστηρίζοντας ότι οι εκτιμήσεις στις οποίες κατέληξε το Πρωτοδικείο στις σκέψεις 77 έως 79 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως αναφορικά με τη φωνητική και νοηματική ομοιότητα είναι πεπλανημένες, καθόσον δεν στηρίζονται σε πραγματικά περιστατικά τεθέντα υπόψη του Πρωτοδικείου, η αναιρεσείουσα επιδιώκει να υποκαταστήσει το Δικαστήριο την εκτίμηση των πραγματικών περιστατικών στην οποία κατέληξε το Πρωτοδικείο με τη δική του εκτίμηση.

94 Εφόσον, όμως, δεν προβλήθηκε παραμόρφωση πραγματικών περιστατικών και αποδεικτικών στοιχείων εκ μέρους του δικαιοδοτικού αυτού οργάνου, το Δικαστήριο δεν έχει αρμοδιότητα εκτιμήσεώς τους.

95 Τέταρτον, πρέπει να τονιστεί ότι η αναιρεσείουσα στηρίζεται σε πεπλανημένη ερμηνεία της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, καθόσον υποστηρίζει ότι η συλλογιστική που αναπτύσσει το Πρωτοδικείο στη σκέψη 79 της αποφάσεως αυτής έρχεται σε αντίθεση προς την αρχή του δικαίου των σημάτων κατά την οποία όσο περισσότερο

γνωστό είναι προγενέστερο σήμα ή όσο εντονότερος είναι ο διακριτικός του χαρακτήρας, τόσο μεγαλύτερος είναι ο κίνδυνος συγχύσεως.

96 Πράγματι, στη σκέψη 79 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως το Πρωτοδικείο διαπίστωσε απλώς, κατόπιν εκτιμήσεως των πραγματικών περιστατικών, ότι δεν εναπόκειται στο Δικαστήριο να εξετάσει αν το σημείο «OBELIX» παραπέμπει σε διάσημο πρόσωπο σειράς εικονογραφημένων περιοδικών και, κατά συνέπεια, είναι εννοιολογικώς διαφορετικό από το σημείο «MOBILIX», χωρίς κατά συνέπεια να αποφανθεί επί της φήμης του σήματος OBELIX.

97 Καθόσον, πέμπτον, η αναιρεσείουσα αμφισβητεί την ορθότητα της εκ μέρους του Πρωτοδικείου εφαρμογής της γνωστής θεωρίας της «εξουδετερώσεως», πρέπει να επισημανθεί ότι το Πρωτοδικείο εξέτασε το σύνολο των στοιχείων τα οποία, κατά πάγια νομολογία, πρέπει να λαμβάνονται υπόψη κατά τη σφαιρική εκτίμηση του κινδύνου συγχύσεως.

98 Από τη νομολογία, όμως, προκύπτει ότι κατά τη σφαιρική εκτίμηση του κινδύνου συγχύσεως οι εννοιολογικές διαφορές μεταξύ δύο σημάτων ενδέχεται να εξουδετερώνουν τις ακουστικές και οπτικές ομοιότητές τους, εφόσον ένα τουλάχιστον από τα σημεία αυτά έχει, υπό το πρίσμα του οικείου κοινού, σαφή και καθορισμένη σημασία, την οποία δύναται απευθείας να αντιλαμβάνεται το κοινό αυτό (βλ., υπ' αυτή την έννοια, αποφάσεις της 12ης Ιανουαρίου 2006, C-361/04 P, Ruiz-Picasso κ.λπ. κατά ΓΕΕΑ, Συλλογή 2006, σ. I-643, σκέψη 20, και της 23ης Μαρτίου 2006, C-206/04 P, Mühlens κατά ΓΕΕΑ, Συλλογή 2006, σ. I-2717, σκέψη 35).

99 Συνεπώς, δεν μπορεί να προσαφθεί στο Πρωτοδικείο ότι εφάρμοσε τη θεωρία αυτή της εξουδετερώσεως στη σκέψη 81 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως.

100 Τέλος, έκτον, αναφορικά με το επιχείρημα που η αναιρεσείουσα αντλεί από το γεγονός ότι είναι δικαιούχος οικογένειας σημάτων που έχουν ως χαρακτηριστικό τους την κατάληξη «-ix», πρέπει να τονιστεί ότι, μολονότι η αναιρεσείουσα επικαλέστηκε πολλά προγενέστερα σήματα τα οποία, κατά την άποψή της, ανήκουν στην οικογένεια αυτή, εντούτοις στήριξε την ανακοπή της αποκλειστικώς επί του προγενέστερου σήματος OBELIX.

101 Μόνον, όμως, στην περίπτωση κατά την οποία η ανακοπή στηρίζεται επί της υπάρξεως πολλών σημάτων τα οποία, λόγω των κοινών χαρακτηριστικών τους μπορούν να θεωρηθούν ως ανήκοντα στην ίδια «οικογένεια» ή «σειρά» σημάτων, πρέπει, προς εκτίμηση της υπάρξεως κινδύνου συγχύσεως, να λαμβάνεται υπόψη το γεγονός ότι προκειμένου περί «οικογένειας» ή «σειράς» σημάτων, ένας τέτοιος κίνδυνος προκύπτει από το ενδεχόμενο να παραπλανηθεί ο καταναλωτής ως προς την προέλευση ή την καταγωγή των προϊόντων και υπηρεσιών που προσδιορίζονται από το σήμα του οποίου ζητείται η καταχώριση και να θεωρήσει, πεπλανημένως, ότι το σήμα αυτό ανήκει στην εν λόγω οικογένεια ή σειρά σημάτων [βλ., υπ' αυτή την έννοια, απόφαση προαναφερθείσα Ponte Finanziaria κατά ΓΕΕΑ και F.M.G Textile (πρώην Marine Enterprise Projects), σκέψεις 62 και 63].

102 Κατά συνέπεια, βάσει των ανωτέρω, το δεύτερο σκέλος του δευτέρου λόγου πρέπει να απορριφθεί ως εν μέρει απαράδεκτο και εν μέρει αβάσιμο.

Επί του τρίτου λόγου αναιρέσεως του αντλούμενου από παράβαση του άρθρου 74 του κανονισμού 40/94

Επιχειρήματα των διαδίκων

103 Πρώτον, η αναιρεσείουσα προσάπτει στο Πρωτοδικείο ότι παρέβη το άρθρο 74 του κανονισμού 40/94 απορρίπτοντας, στη σκέψη 36 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, τον ισχυρισμό της κατά τον οποίο το τμήμα προσφυγών θα έπρεπε να είχε δεχθεί ότι το σήμα OBELIX είναι παγκοίνως γνωστό, με έντονο διακριτικό χαρακτήρα και ότι

χαίρει φήμης, καθόσον ο έτερος διάδικος στη διαδικασία ενώπιον αυτού του τμήματος προσφυγών ουδόλως αμφισβήτησε τα πραγματικά αυτά στοιχεία.

104 Η αναιρεσείουσα υποστηρίζει ότι πρέπει να γίνει διάκριση μεταξύ, αφενός, της περιπτώσεως κατά την οποία η Orange δεν θα είχε λάβει μέρος στην ενώπιον του τμήματος προσφυγών διαδικασία ανακοπής, οπόταν το ΓΕΕΑ θα μπορούσε να στηρίξει την απόφασή του αποκλειστικώς στα αποδεικτικά στοιχεία που προσκόμισε η αναιρεσείουσα, ανακόπτουσα στο πλαίσιο εκείνης της διαδικασίας, και, αφετέρου, της περιπτώσεως κατά την οποία η Orange θα είχε λάβει μέρος σε μια τέτοια διαδικασία. Στη δεύτερη αυτή περίπτωση, αν η Orange δεν είχε αμφισβητήσει τους ισχυρισμούς της αναιρεσείουσας, δεν θα είχε νόημα να υποχρεωθεί αυτή να προσκομίσει αποδεικτικά στοιχεία για όλους τους ισχυρισμούς της, καθόσον κανένας κανόνας ή αρχή του κοινοτικού δικαίου δεν υποχρεώνει διάδικο να προσκομίσει στοιχεία προκειμένου να αποδείξει κάτι το οποίο δεν αμφισβητεί ο έτερος διάδικος.

105 Δεύτερον, κατά την αναιρεσείουσα, το Πρωτοδικείο παρέβη το άρθρο 74 του κανονισμού 40/94, αρνούμενο, όπως και το τμήμα προσφυγών, να δεχθεί ότι το σήμα OBELIX είναι παγκοίνως γνωστό, με έντονο διακριτικό χαρακτήρα και ότι χαίρει φήμης.

106 Το ΓΕΕΑ υποστηρίζει, επικαλούμενο την προαναφερθείσα απόφαση Vedial κατά ΓΕΕΑ, ότι, ακόμη και αν υποτεθεί ότι οι διάδικοι δεν διαφωνούν ως προς το ζήτημα της φήμης του σήματος Obelix, το Πρωτοδικείο δεν δεσμεύεται από μια τέτοια διαπίστωση, αλλά έχει την υποχρέωση να εξετάσει αν, δεχόμενο με την προσβαλλόμενη απόφαση την έλλειψη ομοιότητας μεταξύ των συγκρουομένων σημάτων, το τμήμα προσφυγών παραβίασε τον κανονισμό 40/94. Στο πλαίσιο μιας inter partes διαδικασίας ενώπιον του ΓΕΕΑ, καμία αρχή δεν επιβάλλει να θεωρούνται ως αποδεδειγμένα τα πραγματικά περιστατικά που δεν αμφισβήτησε ο έτερος διάδικος.

Εκτίμηση του Δικαστηρίου

107 Πρέπει εξαρχής να τονιστεί ότι η αιτίαση της αναιρεσείουσας περί παραβάσεως εκ μέρους του Πρωτοδικείου του άρθρου 74 του κανονισμού 40/94, επειδή δεν δέχθηκε ότι το σήμα OBELIX είναι παγκοίνως γνωστό, με έντονο διακριτικό χαρακτήρα και ότι χαίρει φήμης, στηρίζεται σε πεπλανημένη κατανόηση των σκέψεων 32 έως 36 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως και, κατά συνέπεια, είναι αβάσιμη.

108 Πράγματι, στις σκέψεις 32 έως 36 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, το Πρωτοδικείο δεν εξέτασε αν το σήμα OBELIX είναι παγκοίνως γνωστό, με έντονο διακριτικό χαρακτήρα και αν χαίρει φήμης, αλλά περιορίστηκε να εξετάσει το βάσιμο του λόγου ακυρώσεως που είχε προβάλλει η αναιρεσείουσα, του σχετικού με την παράβαση του άρθρου 74, παράγραφος 1, του κανονισμού 40/94, κατά τον οποίο, ελλείψει αμφισβητήσεως εκ μέρους της Orange, το τμήμα προσφυγών έπρεπε να θεωρήσει αποδεδειγμένη την εκτίμηση που εξέφερε η αναιρεσείουσα αναφορικά με το σήμα OBELIX.

109 Καθόσον η αναιρεσείουσα υποστηρίζει σχετικώς ότι διαπιστώνοντας ότι το τμήμα προσφυγών δεν παρέβη το άρθρο 74, παράγραφος 1, του κανονισμού 40/94, το ίδιο το Πρωτοδικείο παρέβη τη διάταξη αυτή, η αιτίαση αυτή πρέπει να απορριφθεί ως απαράδεκτη.

110 Βεβαίως, καθόσον αναιρεσείων αμφισβητεί την ερμηνεία ή την εφαρμογή του κοινοτικού δικαίου από το Πρωτοδικείο, τα νομικά ζητήματα που εξετάστηκαν πρωτοδίκως μπορούν να αποτελέσουν εκ νέου αντικείμενο συζητήσεως κατά την εκδίκαση αιτήσεως αναιρέσεως. Πράγματι, αν ο αναιρεσείων δεν μπορούσε να στηρίξει, κατά τον τρόπο αυτό, την αίτησή του αναιρέσεως σε λόγους και επιχειρήματα

που προέβαλε ήδη ενώπιον του Πρωτοδικείου, η διαδικασία αναιρέσεως θα καθίστατο εν μέρει άνευ νοήματος (βλ., μεταξύ άλλων, αποφάσεις της 6ης Μαρτίου 2003, C-41/00 P, Interporc κατά Επιτροπής, Συλλογή 2003, σ. I-2125, σκέψη 17, και Storck κατά ΓΕΕΑ, προαναφερθείσα, σκέψη 48).

111 Εντούτοις, από τα άρθρα 225 ΕΚ, 58, πρώτο εδάφιο, του Οργανισμού του Δικαστηρίου και 112, παράγραφος 1, πρώτο εδάφιο, στοιχείο γ΄, του Κανονισμού Διαδικασίας του Δικαστηρίου, προκύπτει ότι η αίτηση αναιρέσεως πρέπει να παραθέτει επακριβώς τα επικρινόμενα σημεία της αποφάσεως της οποίας ζητείται η αναίρεση, καθώς και τα νομικά επιχειρήματα που στηρίζουν κατά τρόπο συγκεκριμένο το αίτημα αυτό. Δεν πληροί την επιταγή αυτή η αίτηση αναιρέσεως η οποία, χωρίς να περιέχει επιχειρηματολογία αποσκοπούσα ειδικώς στον προσδιορισμό της πλάνης περί το δίκαιο την οποία ενέχει η αναιρεσιβαλλόμενη απόφαση, περιορίζεται στην επανάληψη των λόγων και των επιχειρημάτων που έχουν ήδη προβληθεί ενώπιον του Πρωτοδικείου (βλ., μεταξύ άλλων, αποφάσεις της 4ης Ιουλίου 2000, C-352/98 P, Bergaderm και Goupil κατά Επιτροπής, Συλλογή 2000, σ. I-5291, σκέψεις 34 και 35, καθώς και Storck κατά ΓΕΕΑ, προαναφερθείσα, σκέψη 47).

112 Καθόσον, όμως, η αναιρεσείουσα είχε ήδη υποστηρίξει ενώπιον του Πρωτοδικείου ότι, δεδομένου ότι η Orange δεν είχε αμφισβητήσει τις εκτιμήσεις της στο πλαίσιο της διαδικασίας ανακοπής, το ΓΕΕΑ έπρεπε να λάβει ως δεδομένο ότι το σήμα OBELIX χαίρει φήμης, περιορίζεται να επαναλάβει, στο πλαίσιο αυτού του λόγου αναιρέσεως, το επιχείρημα που είχε προβάλει ενώπιον του Πρωτοδικείου, χωρίς να εξηγεί τους λόγους για τους οποίους το Πρωτοδικείο περιέπεσε σε πλάνη περί το δίκαιο απορρίπτοντας το επιχείρημα αυτό στις σκέψεις 32 έως 36 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως.

113 Συνεπώς, ο τρίτος λόγος αναιρέσεως που αντλεί η αναιρεσείουσα από παράβαση του άρθρου 74, παράγραφος 1, του κανονισμού 40/94 πρέπει να απορριφθεί ως εν μέρει αβάσιμος και εν μέρει απαράδεκτος.

Επί του τετάρτου λόγου αναιρέσεως που αντλείται από παράβαση των άρθρων 63 του κανονισμού 40/94 και 135, παράγραφος 4, του Κανονισμού Διαδικασίας του Πρωτοδικείου επειδή απορρίφθηκε το αίτημα ακυρώσεως της προσβαλλομένης αποφάσεως το στηριζόμενο στη μη εφαρμογή του άρθρου 8, παράγραφος 5, του κανονισμού 40/94

Επιχειρήματα των διαδίκων

114 Κατά την αναιρεσείουσα, απορρίπτοντας ως απαράδεκτο το στηριζόμενο στο άρθρο 8, παράγραφος 5, του κανονισμού 40/94 αίτημά της, το Πρωτοδικείο βασίστηκε σε πεπλανημένη ερμηνεία του αντικειμένου της διαδικασίας προσφυγής και παρέβη τα άρθρα 63 του κανονισμού 40/94 και 135, παράγραφος 4, του Κανονισμού του Διαδικασίας.

115 Ειδικότερα, το Πρωτοδικείο αγνόησε την ίδια του τη νομολογία την οποία υπενθύμισε στην απόφασή του της 9ης Νοεμβρίου 2005, Τ-275/03, Focus Magazin Verlag κατά ΓΕΕΑ- ECI Telecom (Hi-FOCuS) (Συλλογή 2005, σ. II-4725, σκέψη 37), κατά την οποία από τη λειτουργική συνέχεια μεταξύ των οργάνων του ΓΕΕΑ προκύπτει ότι, εντός του πεδίου εφαρμογής του άρθρου 74, παράγραφος 1, τελευταία περίοδος, του κανονισμού 40/94, το τμήμα προσφυγών οφείλει να στηρίζει την απόφασή του σε όλα τα πραγματικά περιστατικά και νομικά στοιχεία που ο ενδιαφερόμενος προέβαλε είτε κατά τη διαδικασία ενώπιον του τμήματος που αποφάνθηκε σε πρώτο βαθμό είτε, υπό τη μόνη επιφύλαξη της παραγράφου 2 της διατάξεως αυτής, κατά τη διάρκεια εκδικάσεως της προσφυγής.

116 Η αναιρεσείουσα επισημαίνει ότι, μολονότι τα επιχειρήματα που είχε προβάλει ενώπιον του τμήματος προσφυγών στηρίζονταν στο άρθρο 8, παράγραφος 1, στοιχείο β΄, του κανονισμού 40/94, το εύλογο συμπέρασμα που συνάγεται από τα έγγραφα που προσκόμισε στο πλαίσιο των διαδικασιών της ανακοπής και της προσφυγής είναι ότι σε όλα αυτά υποστήριζε ότι σήμα παγκοίνως γνωστό, εμπίπτον στις συνδυασμένες διατάξεις του άρθρου 8, παράγραφοι 1 και 2, στοιχείο γ΄, του κανονισμού αυτού

αποτελεί, επίσης, σήμα το οποίο χαίρει «φήμης» κατά την έννοια του άρθρου 8, παράγραφος 5, του εν λόγω κανονισμού και πρέπει, επίσης, να τύχει προστασίας δυνάμει αυτής της διατάξεως.

117 Επιπροσθέτως, η διαπίστωση του τμήματος προσφυγών ότι η αναιρεσείουσα είχε ρητώς περιορίσει την προσφυγή της στα ζητήματα τα σχετικά με το άρθρο 8, παράγραφος 1, του κανονισμού 40/94 είναι ανακριβής, η ίδια δε την αμφισβήτησε ενώπιον του Πρωτοδικείου. Η αναιρεσείουσα εξέθεσε, επίσης, ενώπιον του Πρωτοδικείου τις απόψεις της αναφορικά με τις παραγράφους 2 και 5 του άρθρου 8 του κανονισμού 40/94 υποστηρίζοντας ότι τα προστατευόμενα αντιστοίχως από τις διατάξεις αυτές σήματα απολαύουν σήμερα της ίδιας προστασίας. Το Πρωτοδικείο κακώς δεν εξέτασε το επιχείρημα αυτό στην αναιρεσιβαλλόμενη απόφαση, κρίνοντας τον σχετικό λόγο ακυρώσεως απαράδεκτο.

118 Το ΓΕΕΑ υποστηρίζει ότι, ενώ θα έπρεπε να αμφισβητήσει τη νομιμότητα της αποφάσεως του τμήματος προσφυγών ότι η προσφυγή στηρίζεται αποκλειστικώς στο άρθρο 8, παράγραφος 1, του κανονισμού 40/94, κατ' αντίθεση προς το άρθρο 74 του κανονισμού αυτού, η αναιρεσείουσα, με το δικόγραφο της ενώπιον του Πρωτοδικείου προσφυγής της, προσήψε στο τμήμα προσφυγών παράβαση του άρθρου 8, παράγραφος 5, του κανονισμού 40/94. Δεδομένου ότι το τμήμα προσφυγών δεν εξέτασε το εν λόγω άρθρο 8, παράγραφος 5, του κανονισμού 40/94, το Πρωτοδικείο ορθώς κατέληξε στο συμπέρασμα, υπό το πρίσμα του άρθρου 135, παράγραφος 4, του Κανονισμού του Διαδικασίας, ότι η αναιρεσείουσα δεν μπορούσε παραδεκτώς να ζητήσει από το Πρωτοδικείο να αποφανθεί επί αιτήματος που αφορούσε την εφαρμογή αυτής της διατάξεως.

Εκτίμηση του Δικαστηρίου

119 Πρώτον, όσον αφορά την ανάλυση στην οποία προέβη το Πρωτοδικείο προκειμένου να προσδιορίσει το αντικείμενο της ενώπιον του τμήματος προσφυγών διαφοράς, επισημαίνεται ότι στη σκέψη 20 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, το Πρωτοδικείο διαπίστωσε ότι σε κανένα στάδιο της ενώπιον του τμήματος προσφυγών διαδικασίας η αναιρεσείουσα δεν είχε ζητήσει την ενδεχόμενη εφαρμογή του άρθρου 8, παράγραφος 5, του κανονισμού 40/94 και ότι, κατά συνέπεια, το ζήτημα αυτό δεν

εξετάστηκε, τονίζοντας, όμως, επίσης στην ίδια σκέψη, ότι η αναιρεσείουσα είχε επικαλεστεί, στην ανακοπή που άσκησε κατά της αιτήσεως καταχωρίσεως σήματος, αλλά και ενώπιον αυτού του τμήματος προσφυγών, τη φήμη του προγενέστερου σήματός της αποκλειστικώς στο πλαίσιο της εφαρμογής του άρθρου 8, παράγραφος 1, στοιχείο β΄, του κανονισμού αυτού, προκειμένου, δηλαδή, να αποδείξει την ύπαρξη κινδύνου δημιουργίας συγχύσεως στο ενδιαφερόμενο κοινό.

120 Επομένως, δεν μπορεί να προσαφθεί στο Πρωτοδικείο ότι στηρίχθηκε αποκλειστικώς επί των ισχυρισμών της αναιρεσείουσας ενώπιον του τμήματος προσφυγών προκειμένου να προσδιορίσει το αντικείμενο της ενώπιόν του διαφοράς. Αντιθέτως, το Πρωτοδικείο διαπίστωσε ότι από τους ισχυρισμούς της αναιρεσείουσας ενώπιον του τμήματος ανακοπών δεν προκύπτει ότι είχε, επίσης, στηρίξει την ανακοπή της επί του άρθρου 8, παράγραφος 5, του κανονισμού 40/94.

121 Επομένως, αφού διαπίστωσε ότι ο αντλούμενος από το άρθρο 8, παράγραφος 5, του κανονισμού 40/94 σχετικός λόγος απαραδέκτου δεν περιλαμβανόταν στο αντικείμενο της ενώπιον αυτού του τμήματος προσφυγών διαφοράς, το Πρωτοδικείο ορθώς απέρριψε τον λόγο αυτό ως απαράδεκτο.

122 Πράγματι, η αναιρεσείουσα δεν μπορούσε να τροποποιήσει ενώπιον του Πρωτοδικείου τους όρους της διαφοράς, όπως αυτοί προκύπτουν από τους ισχυρισμούς που προέβαλε η ίδια και ή Orange (βλ., υπ' αυτή την έννοια, απόφαση της 26ης Απριλίου 2007, C-412/05 P, Alcon κατά ΓΕΕΑ, Συλλογή 2007, σ. I-3569, σκέψη 43).

123 Αφενός, ο έλεγχος που ασκεί το Πρωτοδικείο σύμφωνα με το άρθρο 63 του κανονισμού 40/94 συνίσταται σε έλεγχο της νομιμότητας των αποφάσεων του τμήματος προσφυγών του ΓΕΕΑ. Το Πρωτοδικείο δεν μπορεί να ακυρώσει ή να μεταρρυθμίσει την απόφαση κατά της οποίας στρέφεται η προσφυγή παρά μόνον αν, κατά τον χρόνο

εκδόσεώς της, συνέτρεχε ένας από τους λόγους ακυρώσεως ή μεταρρυθμίσεως που προβλέπει το άρθρο 63, παράγραφος 2, του κανονισμού αυτού (βλ., υπ' αυτή την έννοια, απόφαση της 13ης Μαρτίου 2007, C-29/05 P, ΓΕΕΑ κατά Kaul, Συλλογή 2007, σ. I-2213, σκέψη 53).

124 Αφετέρου, από το άρθρο 135, παράγραφος 4, του Κανονισμού Διαδικασίας του Πρωτοδικείου προκύπτει ότι οι διάδικοι δεν μπορούν να τροποποιούν το αντικείμενο της ενώπιον του τμήματος προσφυγών διαφοράς.

125 Δεύτερον, όσον αφορά τον ισχυρισμό ότι το τμήμα προσφυγών πεπλανημένως έκρινε ότι το άρθρο 8, παράγραφος 5, του κανονισμού 40/94 δεν περιλαμβάνεται στο αντικείμενο της διαφοράς, επισημαίνεται ότι καθόσον η αναιρεσείουσα προβάλλει λόγο ο οποίος δεν είχε προβληθεί στην ασκηθείσα ενώπιον του Πρωτοδικείου προσφυγή κατά της αποφάσεως αυτής, ένας τέτοιος ισχυρισμός συνιστά νέο λόγο, ο οποίος διευρύνει το αντικείμενο της διαφοράς και ο οποίος, ως εκ τούτου, δεν μπορεί να προβληθεί για πρώτη φορά στο στάδιο της αναιρέσεως.

126 Πράγματι, αν οι διάδικοι είχαν τη δυνατότητα να προβάλουν για πρώτη φορά ενώπιον του Δικαστηρίου ισχυρισμό που δεν είχαν προβάλει ενώπιον του Πρωτοδικείου, θα μπορούσαν να υποβάλουν στην κρίση του Δικαστηρίου, του οποίου η αρμοδιότητα επί αιτήσεων αναιρέσεως είναι περιορισμένη, διαφορά με περιεχόμενο ευρύτερο της διαφοράς που εκδίκασε το Πρωτοδικείο. Στο πλαίσιο της αναιρετικής διαδικασίας, η αρμοδιότητα του Δικαστηρίου περιορίζεται στον έλεγχο της νομικής λύσεως που δόθηκε βάσει των ισχυρισμών που προβλήθηκαν και εξετάστηκαν ενώπιον του πρωτοβαθμίου δικαστηρίου (βλ., μεταξύ άλλων, αποφάσεις της 1ης Ιουνίου 1994, C-136/92 P, Επιτροπή κατά Brazzelli Lualdi κ.λπ., Συλλογή 1994, σ. I-1981, σκέψη 59, της 30ής Μαρτίου 2000, C-266/97 P, VBA κατά VGB κ.λπ., Συλλογή 2000, σ. I-2135, σκέψη 79, της 29ης Απριλίου 2004, C-456/01 P και C-457/01 P, Henkel κατά ΓΕΕΑ, Συλλογή 2004, σ. I-5089, σκέψη 50, καθώς και JCB Service κατά Επιτροπής, προαναφερθείσα, σκέψη 114).

127 Επομένως, ο τέταρτος λόγος πρέπει να απορριφθεί ως εν μέρει αβάσιμος και εν μέρει απαράδεκτος.

Επί του πέμπτου λόγου αναιρέσεως που αντλείται από παράβαση του άρθρου 63 του κανονισμού 40/94 και του Κανονισμού Διαδικασίας του Πρωτοδικείου επειδή κρίθηκε απαράδεκτο το αίτημα της αναιρεσείουσας περί αναπομπής της υποθέσεως ενώπιον του τμήματος προσφυγών

Επιχειρήματα των διαδίκων

128 Κατά την αναιρεσείουσα, το αίτημα που διατύπωσε κατά την επ' ακροατηρίου διαδικασία ενώπιον του Πρωτοδικείου δεν αποτελούσε νέο αίτημα, αλλά αίτημα επικουρικό εκείνου που στηριζόταν στο άρθρο 8, παράγραφος 5, του κανονισμού 40/94. Εφόσον το κύριο αίτημα περιλαμβάνει αναγκαίως όλα τα σχετικά αιτήματα, το αντικείμενο της διαφοράς δεν τροποποιείται με την προσθήκη ενός αιτήματος στο αρχικό αίτημα.

129 Επομένως, κρίνοντας απαράδεκτο, ως νέο αίτημα τροποποιητικό του αντικειμένου της διαφοράς, το αίτημα αυτό της αναιρεσείουσας, το Πρωτοδικείο παρέβη τα άρθρα 63 του κανονισμού 40/94, καθώς και 44, 48 και 135, παράγραφος 4, του Κανονισμού του Διαδικασίας.

130 Το ΓΕΕΑ υποστηρίζει ότι το αίτημα αυτό στηρίζεται σε νέο λόγο ακυρώσεως, κατά τον οποίο το τμήμα προσφυγών παρέβη το άρθρο 74, παράγραφος 1, του κανονισμού 40/94 μη αποφαινόμενο επί της εφαρμογής του άρθρου 8, παράγραφος 5, του κανονισμού αυτού, προβλήθηκε δε από την αναιρεσείουσα μόνον όταν αυτή αντελήφθη ότι ο αντλούμενος από παράβαση αυτής της διατάξεως λόγος ήταν απαράδεκτος. Δεδομένου ότι το επικουρικό αυτό αίτημα προβλήθηκε κατά το στάδιο της επ' ακροατηρίου διαδικασίας, κατά το ΓΕΕΑ, ορθώς το Πρωτοδικείο τον έκρινε απαράδεκτο, επικαλούμενο τα άρθρα 44 και 48 του Κανονισμού του Διαδικασίας.

Εκτίμηση του Δικαστηρίου

131 Όπως προκύπτει από τις σκέψεις 119 έως 124 της παρούσας αποφάσεως, ορθώς το Πρωτοδικείο απέρριψε ως απαράδεκτο τον αντλούμενο από παράβαση του άρθρου 8, παράγραφος 5, του κανονισμού 40/94 λόγο ακυρώσεως.

132 Επομένως, ο παρών λόγος αναιρέσεως, με τον οποίο η αναιρεσείουσα προσάπτει στο Πρωτοδικείο ότι χαρακτήρισε ως νέο αίτημα το αίτημα που η ίδια υποστηρίζει ότι διατύπωσε επικουρικώς του λόγου ακυρώσεως του αντλούμενου από παράβαση του άρθρου 8, παράγραφος 5, του κανονισμού 40/94 για την περίπτωση που το Πρωτοδικείο έκρινε τον λόγο αυτό ως βάσιμο, πρέπει να θεωρηθεί ως αβάσιμος.

Επί του έκτου λόγου που αντλείται από παράβαση των άρθρων 63 του κανονισμού 40/94 και 135, παράγραφος 4, του Κανονισμού Διαδικασίας του Πρωτοδικείου επειδή δεν έγιναν δεκτά ορισμένα έγγραφα

Επιχειρήματα των διαδίκων

133 Η αναιρεσείουσα υποστηρίζει ότι, κρίνοντας απαράδεκτα ορισμένα έγγραφα που προσκόμισε για πρώτη φορά ενώπιόν του, το Πρωτοδικείο, παρέβη τα άρθρα 63 του κανονισμού 40/94 και 135, παράγραφος 4, του Κανονισμού του Διαδικασίας.

134 Εν προκειμένω, η αναιρεσείουσα προσκόμισε ενώπιον του Πρωτοδικείου νέα αποδεικτικά στοιχεία μόνον επειδή το τμήμα προσφυγών είχε κρίνει ανεπαρκή τα αποδεικτικά στοιχεία που είχε προσκομίσει η αναιρεσείουσα ενώπιόν του.

135 Κατά το ΓΕΕΑ, ο έκτος λόγος αναιρέσεως πρέπει να απορριφθεί, καθόσον το έργο του Πρωτοδικείου περιορίζεται στον έλεγχο της νομιμότητας των αποφάσεων των τμημάτων προσφυγών, και όχι στον έλεγχο του αν, κατά τον χρόνο που αποφαίνεται επί προσφυγής στρεφόμενης κατά των αποφάσεων αυτών, μπορεί νομίμως να εκδώσει νέα απόφαση έχουσα το ίδιο διατακτικό. Κατά συνέπεια, δεν μπορεί να προσαφθεί παράνομη ενέργεια στο τμήμα προσφυγών, λαμβανομένων υπόψη των πραγματικών στοιχείων που τέθηκαν υπό την κρίση του.

Εκτίμηση του Δικαστηρίου

136 Όπως ορθώς επισήμανε το Πρωτοδικείο στη σκέψη 16 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, σκοπός της ενώπιόν του προσφυγής είναι ο έλεγχος της νομιμότητας των αποφάσεων των τμημάτων προσφυγών του ΓΕΕΑ κατά την έννοια του άρθρου 63 του κανονισμού 40/94.

137 Από τη διάταξη αυτή προκύπτει ότι πραγματικά περιστατικά που δεν επικαλέστηκαν οι διάδικοι ενώπιον των οργάνων του ΓΕΕΑ δεν μπορούν πλέον να τα επικαλεστούν στο στάδιο της ενώπιον του Πρωτοδικείου προσφυγής.

138 Από τη διάταξη αυτή προκύπτει, επίσης, ότι το Πρωτοδικείο δεν μπορεί να επανεξετάζει πραγματικά περιστατικά υπό το πρίσμα αποδεικτικών στοιχείων που προσκομίστηκαν για πρώτη φορά ενώπιόν του. Πράγματι, η νομιμότητα αποφάσεως τμήματος προσφυγών πρέπει να εκτιμάται με βάση τα στοιχεία που το ΓΕΕΑ είχε στη διάθεσή του κατά τον χρόνο εκδόσεως της αποφάσεώς του.

139 Το Δικαστήριο έχει ήδη υπογραμμίσει ότι από τα άρθρα 61, παράγραφος 2, και 76 του κανονισμού 40/94 προκύπτει ότι, για την εξέταση της ουσίας της προσφυγής της οποίας έχει επιληφθεί, το τμήμα προσφυγών καλεί τους διαδίκους, όσο συχνά χρειάζεται, να υποβάλουν τις παρατηρήσεις τους επί των κοινοποιήσεων που τους απευθύνει και μπορεί, επίσης, να αποφασίζει τη διεξαγωγή αποδείξεων, όπως για παράδειγμα την προσκόμιση πραγματικών ή αποδεικτικών στοιχείων. Το άρθρο 62,

παράγραφος 2, του κανονισμού 40/94 διευκρινίζει ότι, αν το τμήμα προσφυγών αναπέμψει την υπόθεση για εκδίκαση στο όργανο που εξέδωσε την προσβαλλόμενη απόφαση, το όργανο αυτό δεσμεύεται από το σκεπτικό και το διατακτικό της αποφάσεως του τμήματος προσφυγών «στο μέτρο που τα πραγματικά περιστατικά της υποθέσεως είναι όμοια». Με τις διατάξεις αυτές επιβεβαιώνεται η δυνατότητα προβολής νέων πραγματικών περιστατικών κατά τα διάφορα στάδια της ενώπιον του ΓΕΕΑ διαδικασίας (βλ. προαναφερθείσα απόφαση ΓΕΕΑ κατά Kaul, σκέψη 58).

140 Συνεπώς, η αναιρεσείουσα δεν μπορεί να ισχυριστεί ότι δεν είχε αρκετές δυνατότητες προσκομίσεως αποδεικτικών στοιχείων ενώπιον του ΓΕΕΑ.

141 Εξάλλου, πρέπει να υπομνησθεί ότι το άρθρο 74, παράγραφος 2, του κανονισμού 40/94 ορίζει ότι το ΓΕΕΑ δεν μπορεί να λάβει υπόψη του πραγματικά περιστατικά τα οποία οι διάδικοι δεν επικαλέστηκαν ή αποδεικτικά στοιχεία τα οποία δεν προσκόμισαν εγκαίρως.

142 Το Δικαστήριο έχει αποφανθεί σχετικώς ότι, όταν πραγματικά περιστατικά δεν προβλήθηκαν και αποδεικτικά στοιχεία δεν προσκομίστηκαν από τον ενδιαφερόμενο διάδικο εντός της προθεσμίας που τάσσουν προς τούτο οι διατάξεις του κανονισμού 40/94 και, επομένως, ούτε «εγκαίρως» κατά την έννοια του άρθρου 74, παράγραφος 2, του εν λόγω κανονισμού, ο διάδικος αυτός δεν απολαύει ενός άνευ αιρέσεων δικαιώματος να ληφθούν τα στοιχεία αυτά υπόψη από το τμήμα προσφυγών του ΓΕΕΑ, καθότι αυτό έχει, αντιθέτως, περιθώριο να εκτιμά αν πρέπει ή δεν πρέπει να λάβει υπόψη του τα εν λόγω στοιχεία για την έκδοση αποφάσεως (βλ. προαναφερθείσα απόφαση ΓΕΕΑ κατά Kaul, σκέψη 63).

143 Εντούτοις, αποδεικτικά στοιχεία τα οποία δεν προσκομίστηκαν ενώπιον του ΓΕΕΑ δεν προσκομίστηκαν εν πάση περιπτώσει εγκαίρως και δεν μπορούν να αποτελέσουν κριτήριο ελέγχου της νομιμότητας της αποφάσεως του τμήματος προσφυγών.

144 Δεδομένου ότι η απόφαση του Πρωτοδικείου να απορρίψει ως απαράδεκτα έγγραφα τα οποία προσκομίστηκαν για πρώτη φορά ενώπιόν του είναι νόμιμη βάσει των

διατάξεων του άρθρου 63 του κανονισμού 40/94, παρέλκει η εξέταση των επιχειρημάτων της αναιρεσείουσας των σχετικών με την προβαλλόμενη παράβαση του άρθρου 135, παράγραφος 4, του Κανονισμού Διαδικασίας του Πρωτοδικείου.

145 Βάσει των ανωτέρω, πρέπει να απορριφθεί ο έκτος λόγος αναιρέσεως ως αβάσιμος.

146 Δεδομένου ότι κανένας από τους λόγους αναιρέσεως που προέβαλε η αναιρεσείουσα δεν έγινε δεκτός, πρέπει να απορριφθεί η αίτηση αναιρέσεως στο σύνολό της.

Επί των δικαστικών εξόδων

147 Κατά το άρθρο 69, παράγραφος 2, του Κανονισμού Διαδικασίας του Δικαστηρίου, το οποίο έχει εφαρμογή στην αναιρετική διαδικασία δυνάμει του άρθρου 118 του ίδιου κανονισμού, ο ηττηθείς διάδικος καταδικάζεται στα έξοδα εφόσον υπήρχε σχετικό αίτημα. Δεδομένου ότι το ΓΕΕΑ ζήτησε να καταδικαστεί η αναιρεσείουσα και η τελευταία ηττήθηκε, αυτή πρέπει να καταδικαστεί στα δικαστικά έξοδα.

Για τους λόγους αυτούς, το Δικαστήριο (πρώτο τμήμα) αποφασίζει:

1) Απορρίπτει την αίτηση αναιρέσεως.

2) Καταδικάζει Les Éditions Albert René Sàrl στα δικαστικά έξοδα.

(υπογραφές)